

Sociaal en Cultureel Planbureau

Samenvatting Overall rapportage sociaal domein 2017

Wisselend bewolkt

Samenvatting

Overall rapportage sociaal domein 2017

Wisselend bewolkt

Evert Pommer
Jeroen Boelhouwer
Evelien Eggink
Anna Maria Marangos
Ingrid Ooms

Het Sociaal en Cultureel Planbureau is een interdepartementaal, wetenschappelijk instituut, dat – gevraagd en ongevraagd – sociaal-wetenschappelijk onderzoek verricht. Het SCP rapporteert aan de regering, de Eerste en Tweede Kamer, de ministeries en maatschappelijke en overheidsorganisaties. Het SCP valt formeel onder de verantwoordelijkheid van de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Het SCP is opgericht bij Koninklijk Besluit op 30 maart 1973. Het Koninklijk Besluit is per 1 april 2012 vervangen door de ‘Regeling van de minister-president, Minister van Algemene Zaken, houdende de vaststelling van de Aanwijzingen voor de Planbureaus’.

© Sociaal en Cultureel Planbureau, Den Haag 2018

SCP-publicatie 2018-29

Opmaak binnenwerk: Textcetera, Den Haag

Figuren: Mantext, Moerkapelle

Omslagillustratie: Cometa.cc, Amsterdam

Omslagontwerp: Textcetera, Den Haag

ISBN 978 90 377 0896 7

NUR 740

Copyright

U mag citeren uit SCP-rapporten, mits u de bron vermeldt.

U mag SCP-bestanden op een server plaatsen mits:

- 1 het digitale bestand (rapport) intact blijft;
- 2 u de bron vermeldt;
- 3 u de meest actuele versie van het bestand beschikbaar stelt, bijvoorbeeld na verwerking van een erratum.

Data

SCP-databestanden, gebruikt in onze rapporten, zijn in principe beschikbaar voor gebruik door derden via DANS www.dans.knaw.nl.

Contact

Sociaal en Cultureel Planbureau

Postbus 16164

2500 BD Den Haag

www.scp.nl

info@scp.nl

Via onze website kunt u zich kosteloos abonneren op een elektronische attendering bij het verschijnen van nieuwe uitgaven.

Inhoud

De webversie van deze publicatie wijkt in opmaak iets af van de gedrukte, papieren versie. Bij verwijzingen naar pagina's van deze editie daarom vermelden dat naar de webversie is verwezen.

Voorwoord	4
Samenvatting en slotbeschouwing	5
1 De Overall rapportage sociaal domein	5
2 Uitkomsten derde Overall rapportage sociaal domein	8
2.1 De context: Nederland in ontwikkeling	8
2.2 Wat wordt er bereikt? Kwaliteit van leven	9
2.3 Hoe wordt het bereikt? Gebruik van voorzieningen in het sociaal domein	21
3 Slotbeschouwing en toekomstige monitoring	33
Noten	37
Literatuur	37
Publicaties van het Sociaal en Cultureel Planbureau	39

Voorwoord

Het gedecentraliseerde sociaal domein is in ontwikkeling. Sinds gemeenten verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de Jeugdwet, de Participatiewet en de Wet op de maatschappelijke ondersteuning 2015 is dat een terugkerende conclusie. Het is ook begrijpelijk. Het is een proces van een lange adem: meer maatwerk, meer centraal stellen van mensen, nadenken over wat de gewenste maatschappelijke uitkomsten zijn, tot stand brengen of verbeteren van samenwerkingsrelaties, en komen tot een goede mix van zorg en ondersteuningsarrangementen. Te midden van dat proces brengt het Sociaal en Cultureel Planbureau in kaart hoe de kwaliteit van leven van mensen en het gebruik van voorzieningen in het sociaal domein zich ontwikkelt. In de Overall rapportage sociaal domein doen we dat in 2018 voor de derde keer, met alle gegevens die ons ter beschikking staan. Deze publicatie bevat de samenvatting en beschouwing van dat rapport. De ondertitel van de derde Overall rapportage sociaal domein is *wisselend bewolkt*. Dat heeft ten eerste te maken met enkele ontwikkelingen die we constateren en zorgelijk vinden, naast ontwikkelingen die positief zijn. Ten tweede zien we dat niet alle ontwikkelingen goed in beeld te krijgen zijn met de nu beschikbare gegevens: onbekend is bijvoorbeeld hoe groot de groep niet-gebruikers is en of mensen zich daadwerkelijk kunnen redden met de steun van het eigen netwerk. Daarom laten we ook ons licht schijnen op verdere monitoring: wat is nodig om het zicht op deze groepen te vergroten?

De rapportage is opgesteld op verzoek van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, het coördinerend ministerie voor het sociaal domein. Het Sociaal en Cultureel Planbureau is dank verschuldigd aan de leden van de interdepartementale klankbordgroep. Daarnaast zijn we dank verschuldigd aan vele collega's bij het Centraal Bureau voor de Statistiek voor het verzamelen en verstrekken van gegevens en het CAK voor het beschikbaar stellen van gegevens. Daarnaast zijn we veel dank verschuldigd aan Aletta Winsemius (Raad voor Volksgezondheid en Samenleving/Movisie) en Rob Gilsing (Lectoraat Jeugdhulp in transformatie, de Haagse Hogeschool), die als extern lid van de leescommissie enkele keren het conceptrapport van gedegen commentaar voorzagen.

Prof. dr. Kim Puffers
Directeur Sociaal en Cultureel Planbureau

Samenvatting en slotbeschouwing

1 De Overall rapportage sociaal domein

Dit is de derde editie van de Overall rapportage sociaal domein, een rapportage die het Sociaal en Cultureel Planbureau (scp) jaarlijks maakt om ontwikkelingen in het sociaal domein te schetsen. In 2015 werden rijkstaken en bijbehorende budgetten van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015, de Participatiewet en de Jeugdwet overgedragen aan gemeenten. Door deze decentralisaties zou de dienstverlening aan burgers verbeteren en de inzet van de overheid verminderen.

De eerste rapportage ging vooral over ontwikkelingen die rondom het decentralisatiejaar speelden. In die fase waren gemeenten vooral bezig met het continueren van de zorg en ondersteuning (Pommer en Boelhouwer 2016). Daarna kwam meer aandacht voor inhoudelijke en procesmatige vernieuwingen die (ook) beoogd waren met de decentralisaties (ook wel transformatie genoemd), zoals integraal werken, vergroten van de redzaamheid van mensen, en meer preventie en samenwerking tussen verschillende actoren (gemeenten, professionals, cliënten, verzekeraars). Dat is een proces van lange adem. In de tweede rapportage constateerden we dat gemeenten weliswaar werken aan vernieuwing, maar dat dit nog maar beperkt lukt (Pommer en Boelhouwer 2017). Dit komt onder meer doordat de uitvoeringspraktijk weerbarstig is: wettelijke kaders die schuren, inrichtingskeuzes die soms wel en soms niet werken en grenzen die er zijn aan de zelfredzaamheid of de inzet van het eigen netwerk. In deze rapportage maken we de huidige stand van zaken op. Voor het scp is de leidende vraag of burgers sinds de decentralisaties beter of slechter af zijn. In de Overall rapportage sociaal domein vullen we dit in door de kwaliteit van leven centraal te stellen: zien we verbetering, verslechtering of een gelijkblijvende situatie? En verschillen de ontwikkelingen voor verschillende groepen? Bij kwaliteit van leven kijken we naar de leefsituatie van mensen en of ze tevreden zijn met (onderdelen van) het leven. Extra aandacht hebben we daarbij voor begrippen die in het sociaal domein belangrijk zijn: participatie en eenzaamheid. Ook kijken we naar de mate waarin mensen kwetsbaar zijn, ze zelf hun problemen kunnen oplossen of daarvoor hulp vanuit hun netwerk nodig hebben (de mate van redzaamheid). De bereikte kwaliteit van leven is verder onder meer afhankelijk van de voorzieningen die mensen gebruiken en van de uitvoeringspraktijk waar ze mee te maken hebben. Belangrijke randvoorwaarden daarbij zijn het financieel kader (hoeveel geld is beschikbaar) en het bestuurlijk kader (samenwerkingsverbanden, informeren van de gemeenteraad en beschikbare kennis op bestuurlijk niveau).

In deze overall rapportage proberen we deze twee kernvragen te beantwoorden:

- 1 Wat wordt er bereikt in het sociaal domein? Bij het beantwoorden van deze vraag stellen we de burger centraal en kijken we naar de kwaliteit van leven van mensen, waaronder participatie en eenzaamheid, en de determinanten die daarbij een rol spelen, zoals kwetsbaarheid en redzaamheid. Welke ontwikkelingen zien we?

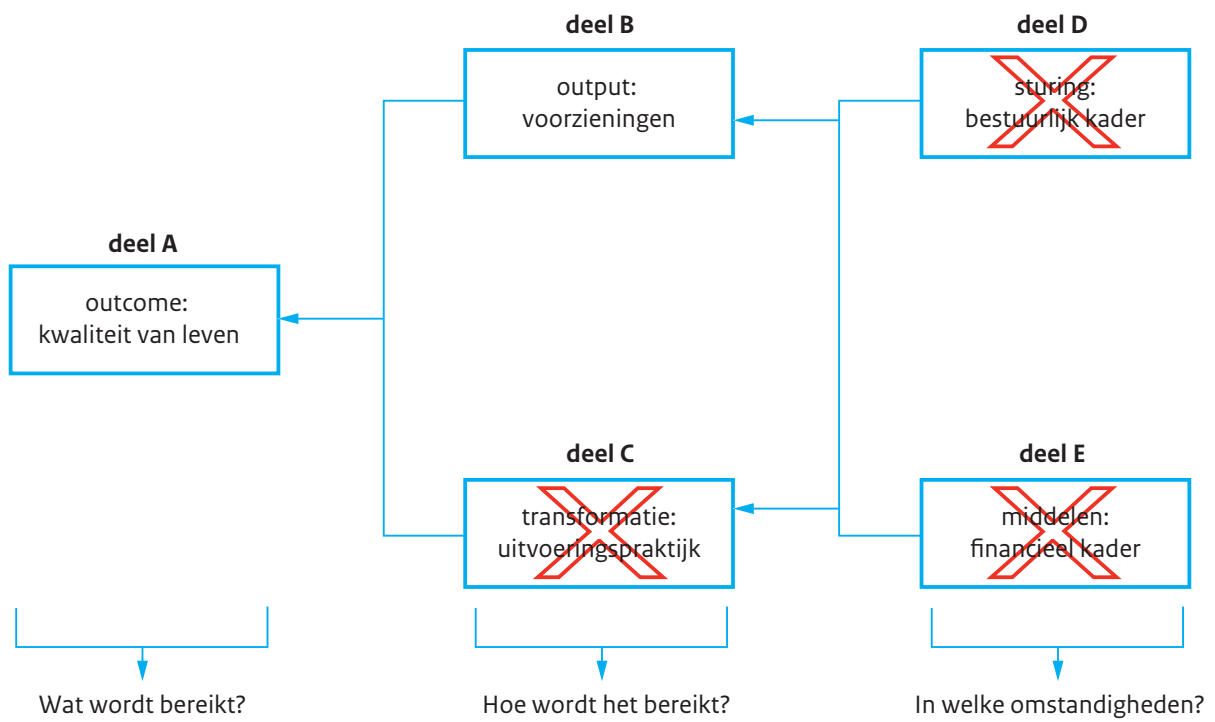
- 2 Hoe wordt het bereikt? Bij het beantwoorden van deze vraag besteden we aandacht aan (ontwikkelingen en stapeling van) het gebruik van de voorzieningen die de overheid inzet.

De overall rapportage is bedoeld om op landelijk niveau inzicht te bieden in ontwikkelingen die zich voordoen in het sociaal domein ten aanzien van de twee kernvragen. De Gemeentelijke Monitor Sociaal Domein geeft op een groot aantal terreinen inzicht per gemeente (www.waarstaatjegemeente.nl). In de eerste twee Overall rapportages sociaal domein werd duidelijk dat de gemeentelijke praktijk steeds meer variatie gaat vertonen. Gemeenten maken eigen keuzes in wat ze verstaan onder een algemene voorziening of een maatwerkvoorziening (bijv. bij huishoudelijke hulp en dagbesteding), en bepalen zelf wat en wanneer ze registreren bij cliënten (soms bij het eerste contact, soms bij de inzet van een traject). Ook zijn er verschillen in inkoopmodellen of de inrichting van sociale wijkteams en denken gemeenten verschillend over de ‘outcome’ die ze willen bereiken. Deze verschillen zijn begrijpelijk vanuit de decentralisatiegedachte: gemeenten maken eigen keuzes om hun burgers zo goed mogelijk te bedienen. Ze maken het echter lastig om op landelijk niveau te monitoren. Dat betekent dat de monitoring niet statisch kan zijn, maar een zekere mate van flexibiliteit moet hebben om ontwikkelingen zo goed mogelijk in kaart te brengen. Aan het eind, in de slotbeschouwing, komen we daarop terug.

De focus van deze derde rapportage ligt op de burger en we schetsen ontwikkelingen in de kwaliteit van leven (outcome) en het gebruik van maatwerkvoorzieningen (output, inclusief aandacht voor stapeling en regionale verschillen). Dit betekent dat de uitvoeringspraktijk, de bestuurlijke kaders en de financiële middelen, waaraan we in eerdere rapportages aandacht besteedden, in deze rapportage niet of slechts zijdelings aan de orde komen. De meeste cijfers hebben betrekking op gebruikers van individuele voorzieningen; er is nagenoeg geen informatie beschikbaar over het gebruik van algemene voorzieningen of over niet-gebruik. Ook hier komen we aan het eind, in de slotbeschouwing, op terug. Het volgende conceptuele schema geeft grafisch weer wat in deze rapportage aan bod komt en wat ten opzichte van eerdere rapportages ontbreekt (rode kruizen).

Figuur 1.1

Conceptueel schema van de rapportage

Bron: scp

2 Uitkomsten derde Overall rapportage sociaal domein

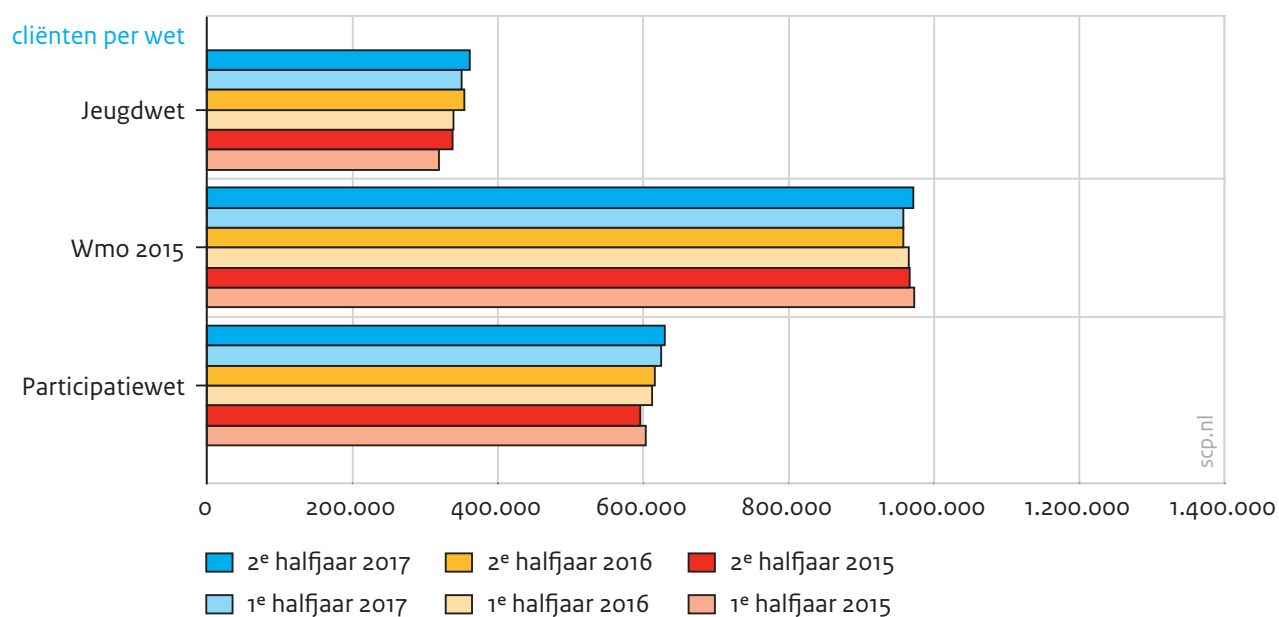
De belangrijkste resultaten uit deze overall rapportage zetten we op een rij langs de twee vragen die in deze rapportage centraal staan: (1) wat wordt er bereikt in het sociaal domein en (2) hoe wordt het bereikt? Om de positie van mensen die zijn aangewezen op (voorzieningen in) het sociaal domein te kunnen duiden, schetsen we eerst kort de context van de Nederlandse samenleving.

2.1 De context: Nederland in ontwikkeling

In de afgelopen 25 jaar is het in Nederland op veel terreinen beter geworden. Uit *De sociale staat van Nederland 2017* blijkt dat mensen over meer hulpbronnen zijn gaan beschikken, dat de leefsituatie is verbeterd, dat veel mensen voor elkaar zorgen en dat we behoren tot de gelukkigste landen ter wereld, met de gelukkigste kinderen (Bijl et al. 2017). Maar dat geldt niet voor iedereen: er zijn ook mensen met wie het minder goed gaat. Zo is het aandeel mensen dat op meerdere terreinen te maken heeft met achterstand en het aandeel dat ongelukkig is niet afgenomen. Sommige problemen kunnen deze mensen niet zelf of met de hulp van hun eigen omgeving oplossen. Zij krijgen vaak steun van de overheid en zijn dan gebruikers van een (individuele of algemene) voorziening in het sociaal domein. In 2016 maakten ongeveer 2 miljoen mensen uit 1,8 miljoen huishoudens gebruik van een of meerdere voorzieningen uit het sociaal domein (figuur 2.1).¹ Dit is ongeveer 12% van de bevolking en 23% van de huishoudens. Ongeveer drie zesde van de 1,8 miljoen huishoudens gebruikt maatschappelijke ondersteuning, ongeveer twee zesde een participatievoorziening en ongeveer een zesde jeugdzorg. Ongeveer 11,5% van de huishoudens die gebruik maken van het sociaal domein gebruikt voorzieningen uit meerdere wetten. Nederlanders zijn blijvend kritisch over de decentralisaties in het sociaal domein: sinds 2014 is ongeveer de helft van de bevolking van mening dat ‘de nadelen (veel) groter zijn dan de voordelen’ (Dekker et al. 2018). Vaak genoemde minpunten zijn de doorgevoerde bezuinigingen, het gebrek aan deskundigheid of capaciteit bij gemeenten en de als onrechtvaardig ervaren verschillen tussen gemeenten. Recent geven mensen aan dat het lastig is om de weg te vinden naar de ondersteuning.

Figuur 2.1

Samenvattend overzicht van het voorzieningengebruik per wet, 2015-2017 (in absolute aantallen)^a

a 2017 betreft voorlopige cijfers.

Bron: CBS (SCP-stapelingsbestand 2015-2017) SCP-bewerking

2.2 Wat wordt er bereikt? Kwaliteit van leven

We geven inzicht in de kwaliteit van leven door in te gaan op de objectieve leefsituatie (hoe staan mensen ervoor wat betreft onder meer participatie en eenzaamheid) en het subjectieve welbevinden (hoe is de tevredenheid met het leven). Ook schetsen we de context waarbinnen de kwaliteit van leven vorm krijgt. Daarbij kijken we naar de mate waarin mensen kwetsbaar zijn (d.w.z. niet beschikken over de hulpbronnen inkomen, opleiding, werk en gezondheid), naar de problemen waarmee ze te maken hebben, naar hun veerkracht (of ze kunnen omgaan met moeilijke situaties) en redzaamheid (de hulp die ze bij problemen krijgen van hun sociale netwerk).

De gegevens over de kwaliteit van leven van mensen, de problemen die ze hebben en de steun die ze krijgen, zijn afkomstig uit een speciaal voor deze rapportage ontwikkelde enquête. In totaal zijn in 2015, 2016 en 2017 jaarlijks zo'n 5000 mensen ondervraagd, verdeeld over vijf gelijke groepen van 1000 mensen. Vier van die groepen bestaan uit gebruikers van maatwerkvoorzieningen in het sociaal domein: (1) mensen in de Wmo 2015, (2) mensen in de Participatiewet (gebruikers van een participatievoorziening), (3) mensen met een kind in de Jeugdwet (gebruikers van jeugdzorg) en (4) multigebruikhuishoudens (zij gebruiken een voorziening uit meerdere wettelijke kaders). De vijfde groep bestaat uit mensen die geen gebruik maken van een individuele voorziening in het sociaal domein. Van elke groep is een representatieve steekproef door het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) ondervraagd.

Tabel 2.1

De vijf groepen vergeleken naar hulpbronnen, 2015-2017 (in procenten)

	geen betaald werk ^a			laag inkomen ^b		
	2015	2016	2017	2015	2016	2017
Wmo 2015	94	94	94	7	5	5
participatie	64	62	65	<u>39</u>	32	<u>29</u>
multigebruik	62	62	66	<u>23</u>	23	<u>18</u>
jeugdzorg	<u>18</u>	17	<u>15</u>	<u>10</u>	7	<u>5</u>
geen gebruik	37	35	34	5	8	5

	laagopgeleid ^c			langdurige ziekte of aandoening ^d		
	2015	2016	2017	2015	2016	2017
Wmo 2015	75	74	76	<u>73</u>	78	<u>78</u>
participatie	<u>59</u>	60	<u>54</u>	<u>53</u>	48	<u>48</u>
multigebruik	65	65	60	59	56	62
jeugdzorg	<u>34</u>	31	<u>27</u>	21	21	23
geen gebruik	36	36	33	21	23	21

Onderstreept: significant verschil tussen 2015 en 2017 ($p < 0,01$).

- a De vraag luidde: 'Heeft u op dit moment betaald werk? Ook één uur per week of een korte periode telt al mee, evenals freelance werk. Werk in een eigen bedrijf of in een bedrijf van familie telt ook mee.'
- b De hier gebruikte (gestandaardiseerd besteedbaar huishoudens)inkomens zijn die uit 2015 (het beschikbaar komen van inkomensgegevens kent een vertraging van twee jaar). Laag inkomen is bepaald aan de hand van de inkomensgrenzen die gelden voor het niet-veel-maar-toereikend criterium van het scp (Hoff et al. 2016).
- c Laagopgeleid: lager onderwijs, lager beroepsonderwijs, mavo, vmbo en mbo-1.
- d De vraag luidde: 'Heeft u een langdurige ziekte, lichamelijke beperking, psychische klacht (of klacht als gevolg van ouderdom)? Langdurig is (naar verwachting) zes maanden of langer.'

Bron: SCP (SDI'15-'17)

Geen veranderingen bij sociaal-demografische kenmerken, wel bij kwetsbaarheid

Bij de vijf onderzochte groepen zien we tussen 2015 en 2017 geen veranderingen in sociaal-demografische kenmerken (leeftijd, huishoudensamenstelling, etniciteit), maar wel bij de indicatoren voor kwetsbaarheid (combinatie van achterstand op de hulpbronnen inkomen, opleiding, werk en gezondheid). Er waren in 2017 minder mensen met een laag inkomen onder de gebruikers van een voorziening uit de Participatiewet of de Jeugdwet en bij multi-gebruikhuishoudens dan in 2015 (tabel 2.1). Ook waren er in 2017 minder mensen met een langdurige ziekte of aandoening in de Participatiewet en juist meer in de Wmo 2015 dan in 2015. Onder mensen die een participatievoorziening of jeugdzorg gebruiken is het aandeel kwetsbaren tussen 2015 en 2017 afgenomen, onder mensen in de Wmo is dat aandeel juist toegenomen.

Minder mensen hebben financiële problemen

In deze rapportage vatten we het sociaal domein breder op dan alleen de drie gedecentraliseerde wetten. We kijken naar een breder palet aan mogelijke problemen waar mensen mee te maken kunnen krijgen. In totaal onderscheiden we zeven terreinen: (1) problemen met algemene dagelijkse handelingen; (2) problemen met het kunnen voeren van een zelfstandig huishouden; (3) financiële problemen; (4) problemen in de gezinssituatie; (5) arbeidsmarktproblemen; (6) lage geletterdheid; en (7) een ontbrekend sociaal netwerk. Er is tussen 2015 en 2017 weinig veranderd in de mate waarin problematische situaties voorkomen (figuur 2.2). Wel zijn financiële problemen en arbeidsmarktproblemen tussen 2015 en 2017 iets afgenomen, waarschijnlijk als gevolg van de betere economische omstandigheden. De hoeveelheid problemen die mensen hebben hangt vooral samen met de mate van kwetsbaarheid (de afwezigheid van hulpbronnen): van de minst kwetsbaren heeft 35% op geen enkel vlak een probleem, van de meest kwetsbaren is dat slechts 2% (dat is niet veranderd tussen 2015 en 2017).

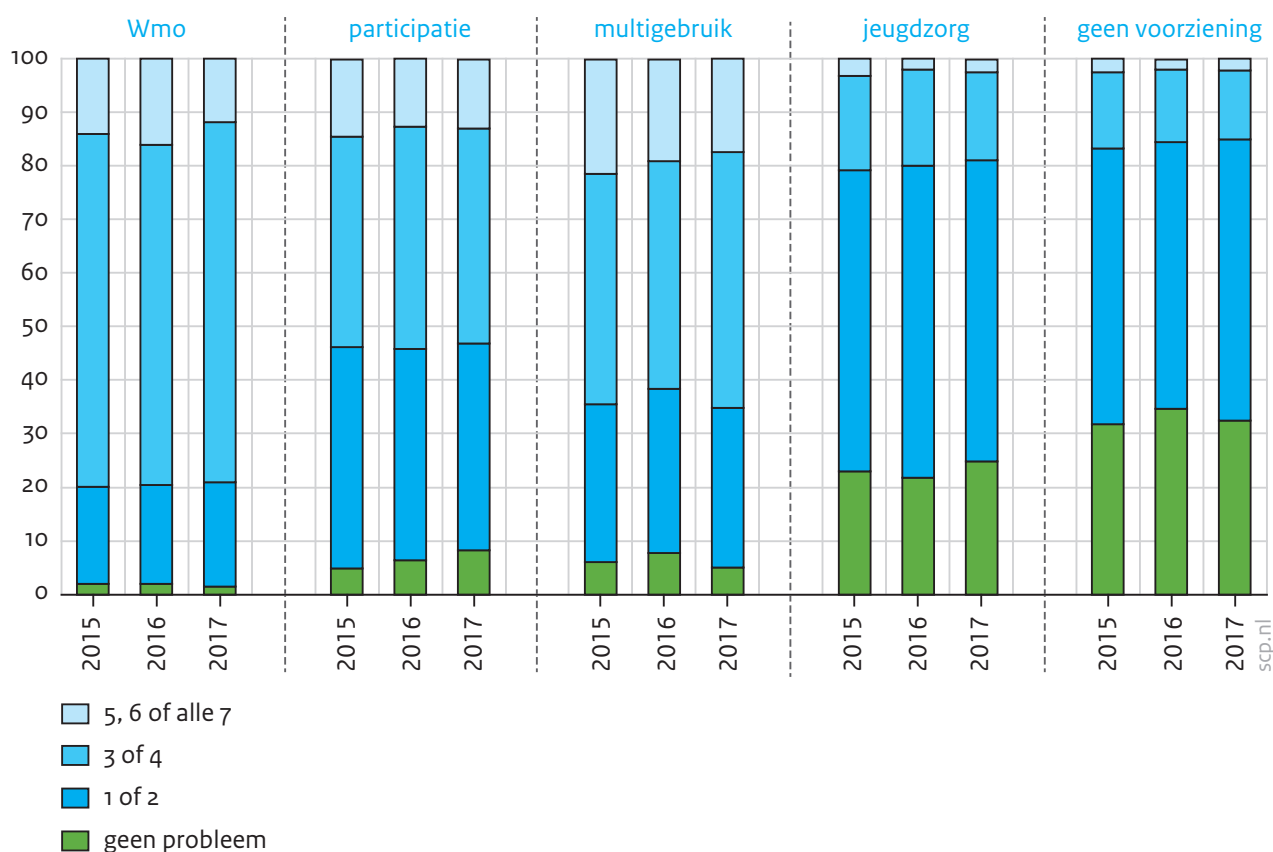
Redzaamheid: invullen van formulieren is voor veel mensen een probleem

Aan mensen is gevraagd of ze de activiteiten op zeven terreinen zelf kunnen doen of daar hulp van anderen bij nodig hebben, en zo ja, of dat hulp uit het eigen netwerk is of hulp van een professional. Van de Wmo-gebruikers heeft ongeveer 10% op geen van de zeven terreinen hulp nodig. Het beroep dat zij doen op een beroepskracht neemt af; er zijn in ons onderzoek geen aanwijzingen dat deze hulp wordt overgenomen door het eigen netwerk. Wel zegt een ruime meerderheid bij elk van de vijf groepen dat het bij alle zeven activiteiten is gelukt, al dan niet met hulp, om de activiteit uit te voeren. Bij de Wmo'ers zijn deze meerderheden vaak kleiner dan bij de andere groepen (zo zegt 79% dat het lukt het huishouden te doen, en is dat bij de andere groepen ten minste 85%).

Voor veel mensen is het invullen van formulieren lastig. Van de mensen in de Wmo 2015 zegt ruim de helft dit niet zelf te kunnen. Bij mensen in de Participatiewet en in multi-gebruikhuishoudens is het ongeveer een derde. Ook 10% van de niet-gebruikers zegt niet zelf formulieren te kunnen invullen. Een aanvraag indienen voor ondersteuning of een voorziening is voor deze mensen hierdoor extra ingewikkeld.

Figuur 2.2

Cumulatie van problemen naar de vijf groepen, 2015-2017 (in procenten)^a

a Er is voor geen van de groepen een significant verschil tussen de jaren ($p < 0,01$). De vijf groepen verschillen allemaal van elkaar.

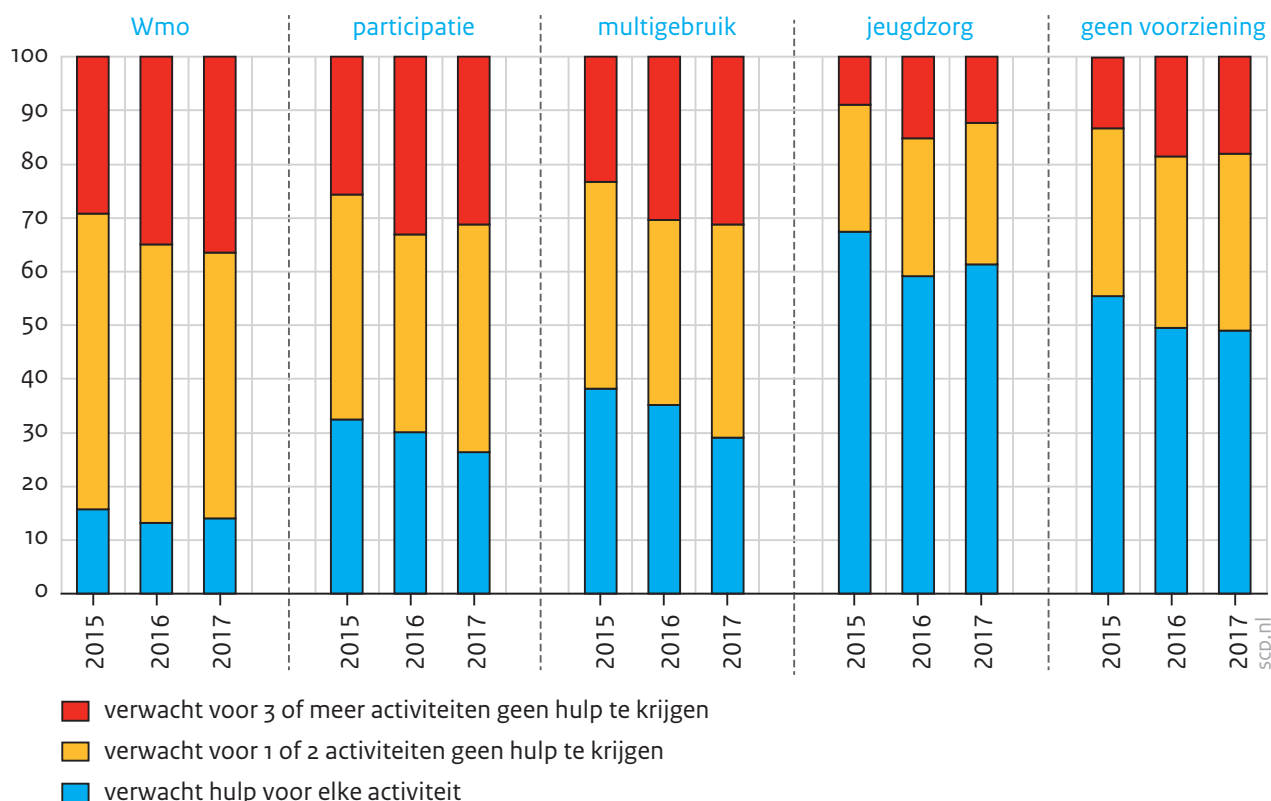
Bron: SCP (SDI'15-'17)

Afnemende verwachting dat mensen hulp krijgen van het eigen netwerk

In 2017 verwachtten minder mensen die geen hulp krijgen (van een professional of uit het netwerk) dan in 2015 dat ze in de toekomst hulp zullen krijgen van het eigen netwerk als dat nodig is (figuur 2.3). Dat is relevant, omdat mensen die inschatten geen beroep te kunnen doen op hun netwerk potentieel aanspraak gaan maken op een voorziening in het sociaal domein. Mocht hulp nodig zijn op terreinen waar nu nog geen hulp ontvangen wordt, dan verwacht ongeveer een derde een beroep op het eigen netwerk te kunnen doen – ongeacht bij welke van de zeven activiteiten de hulp nodig is (dat was ongeveer 40%). Ook ongeveer een derde denkt dat voor ten minste drie activiteiten het netwerk niet kan worden ingeschakeld voor hulp (dat was 20%).

Figuur 2.3

Potentieel hulpnetwerk: voor hoeveel van de zeven activiteiten kan een beroep op het netwerk worden gedaan als dat in de toekomst nodig is, naar de vijf groepen, 2015-2017 (in procenten)^a

a In de figuur zijn de activiteiten geteld waarbij activiteiten waar mensen op dit moment al hulp bij krijgen niet meetellen (het hulpnetwerk is dan niet potentieel meer). De groepen verschillen van elkaar ($p < 0,01$), met uitzondering van multigebruik/participatie. De verschillen tussen 2015 en 2017 zijn voor alle groepen significant ($p < 0,01$).

Bron: SCP (SDI'15-SDI'17)

Gebruik algemene voorzieningen door mensen met én zonder maatwerkvoorzieningen

Er is weinig informatie beschikbaar over het gebruik van algemene voorzieningen (registraties van het gebruik ontbreken). In onze enquête is wel gevraagd naar het gebruik van enkele algemene voorzieningen. Ongeveer een kwart van de mensen met een Wmo- of participatievoorziening gaat weleens naar een buurthuis toe. Ook de maaltijdvoorziening wordt relatief veel door mensen in de Wmo gebruikt. Het algemeen maatschappelijk werk wordt vooral door mensen uit multigebruikhuishoudens bezocht. Van de mensen die zelf geen voorziening gebruiken gaat een kleine 10% weleens naar het buurthuis. Onbekend is of zij dit doen voor zorg en ondersteuning of voor ontspanning.

Maatschappelijke participatie is zowel toe- als afgenomen

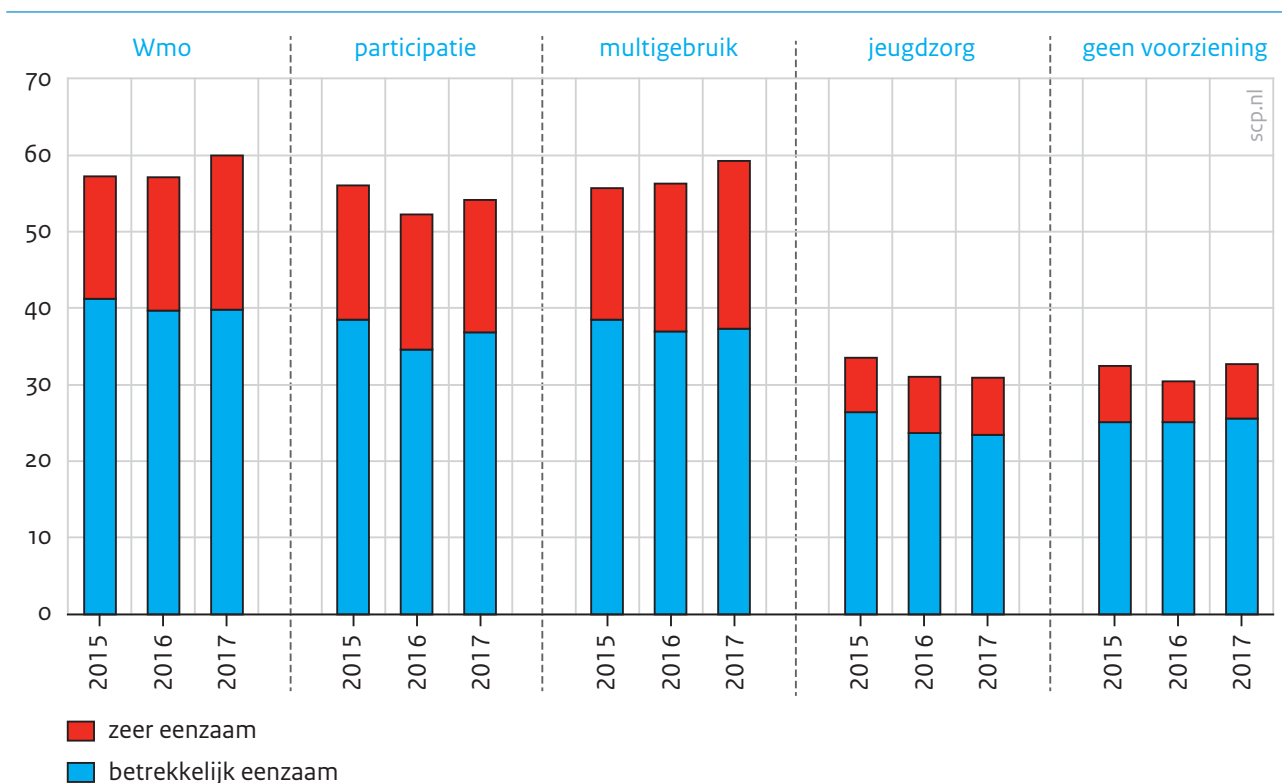
De maatschappelijke participatie is tussen 2015 en 2017 op sommige terreinen toegenomen. Zo is deelname aan vrijetijdsactiviteiten, bezoek van een culturele instelling en sportbeoefening door ouders met een kind in de Jeugdwet en mensen in de Participatiewet toegenomen. Bij gebruikers van een participatievoorziening is ook het aandeel dat mantelzorg geeft toegenomen. Op andere vlakken is de maatschappelijke participatie afgenomen: mensen in de Wmo en multigebruikhuishoudens hebben minder contact met vrienden. Voor Wmo-gebruikers is daarnaast een afname in verleende mantelzorg te zien.

Eenzaamheid is toegenomen bij mensen in de Wmo en bij multigebruikhuishoudens

In 2017 voelde 20% van de mensen in de Wmo 2015 zich zeer eenzaam (figuur 2.4). In multigebruikhuishoudens was dat 22%. Deze aandelen zijn toegenomen tussen 2015 en 2017 (respectievelijk met 4 procentpunt en 5 procentpunt). Dat geldt met name voor de emotionele eenzaamheid (het ontbreken van een intieme relatie of vertrouwenspersoon). Eenzaamheid hangt sterk samen met veerkracht: hoe veerkrachtiger iemand is, hoe minder kans op eenzaamheid.

Figuur 2.4

Aandeel eenzamen naar de vijf groepen, 2015-2017 (in procenten)^a

a Tussen 2015 en 2017 is bij de Wmo 2015 en bij multigebruikhuishoudens het aandeel zeer eenzamen significant toegenomen ($p < 0,01$).

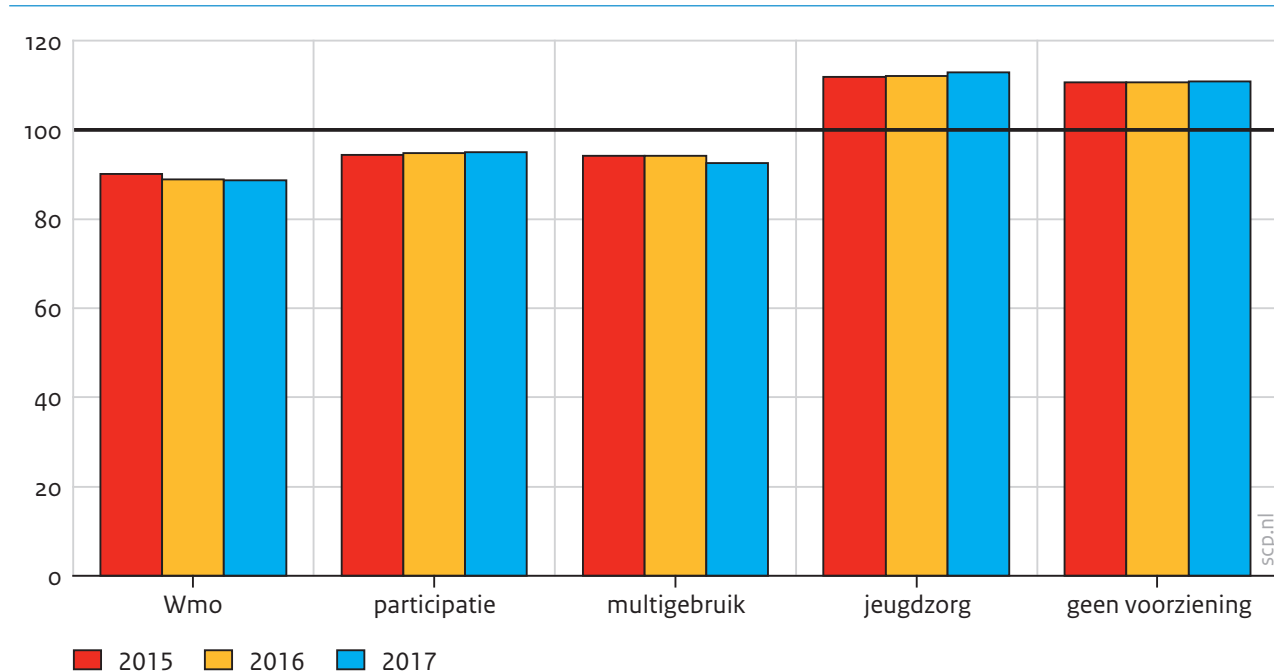
Bron: SCP (SDI'15-'17)

Wisselend beeld bij ontwikkelingen in de objectieve kwaliteit van leven

Om de objectieve kwaliteit van leven in kaart te brengen hebben we een zogeheten ‘kwaliteit-van-leven-index’ ontwikkeld die ontwikkelingen samenvat in maatschappelijke participatie, eenzaamheid, gezondheid, woonsituatie en levensstandaard. Tussen 2015 en 2017 is de kwaliteit van leven toegenomen bij ouders met een kind in de Jeugdwet en afgenomen bij multigebruikhuishoudens (figuur 2.5). Voor de andere groepen is er geen verandering tussen 2015 en 2017.

Figuur 2.5

Kwaliteit-van-levenindex naar de vijf groepen, 2015-2017 (in indexscores, 2015 = 100 voor alle groepen)^a

a Tussen 2015 en 2017 is de toename bij de jeugd en de afname bij multigebruikhuishoudens significant ($p < 0,01$).

Bron: SCP (SDI'15-'17)

De kwaliteit van leven hangt vooral samen met de mate van kwetsbaarheid: de combinatie van een laag inkomen, lage opleiding, geen werk en gezondheidsbeperkingen bepaalt voor een groot deel hoe goed de kwaliteit van leven is. Daarnaast speelt het aantal problemen dat iemand heeft een rol: hoe minder problemen tegelijkertijd optreden, hoe beter de kwaliteit van leven is. Of mensen gebruikmaken van een voorziening in het sociaal domein hangt eveneens samen met de kwaliteit van leven, maar minder dan de zojuist genoemde twee kenmerken. Dit betekent dat bij een gelijke mate van kwetsbaarheid en een gelijk aantal problemen mensen in multigebruikhuishoudens slechter af zijn dan mensen in de Participatiewet of de Wmo. Zij hebben op hun beurt een minder goede kwaliteit van leven dan mensen die geen voorziening gebruiken. De conclusie is dat voorzieningen in het sociaal domein gebruikt worden door mensen waar ze voor bedoeld zijn: kwetsbare mensen met een minder goede kwaliteit van leven. In welke mate de kwaliteit van leven verbetert door het gebruik van een voorziening is op basis van deze cijfers lastig aan te geven.

Iets verderop gaan we in op de kwaliteit van leven van mensen die voorzieningen gaan gebruiken of juist hiermee stoppen (in- en uitstromers).

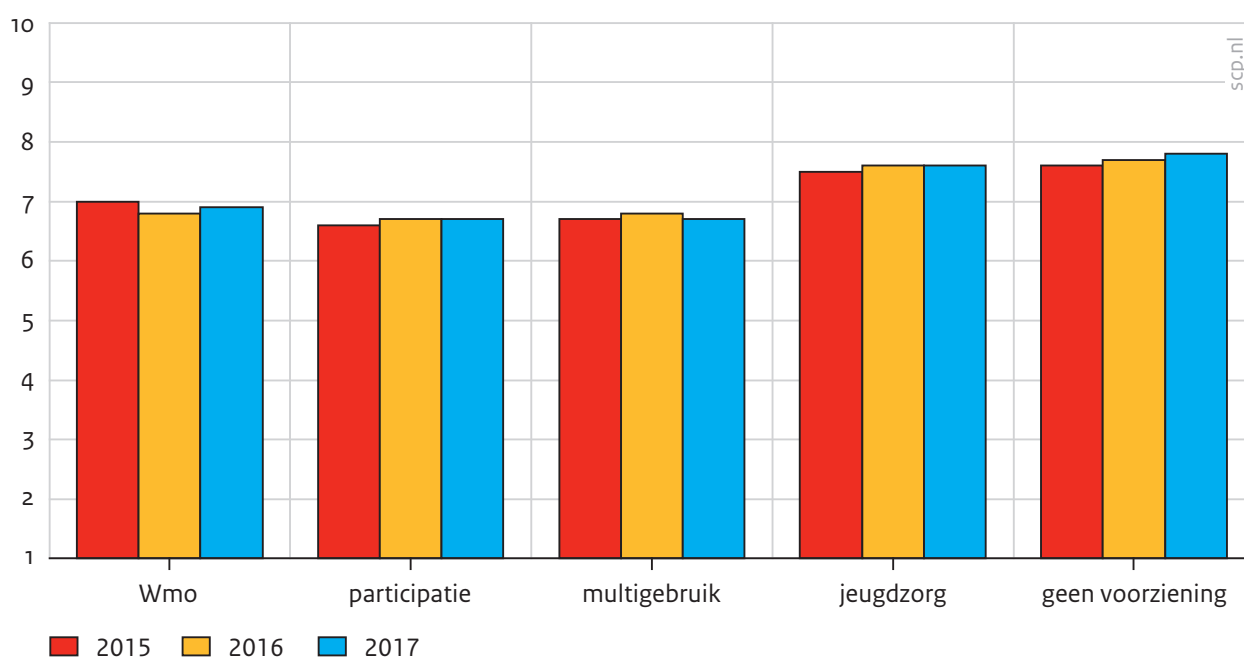
Geen veranderingen in de subjectieve kwaliteit van leven

De meeste mensen zijn tevreden met onderdelen van hun leven, zoals de dagelijkse bezigheden, sociale contacten en de gezondheidstoestand. Wel waarderen mensen in een multigebruikhuishouden en in de Participatiewet hun financiële positie relatief slecht, namelijk met een cijfer tussen 5 en 6. Wmo-gebruikers geven voor hun gezondheidstoestand een iets lager cijfer dan een 6.

Een overkoepelend beeld van de subjectieve kwaliteit van leven krijgen we door te vragen naar de tevredenheid met het leven. De niet-gebruikers en degenen met een kind in de Jeugdwet zijn het meest tevreden met het leven en mensen in de Participatiewet of in een multigebruikhuishouden het minst (figuur 2.6). In tegenstelling tot de objectieve kwaliteit van leven is de subjectieve kwaliteit van leven tussen 2015 en 2017 niet veranderd.

Figuur 2.6

Tevredenheid met het leven naar de vijf groepen, 2015-2017 (in rapportcijfers)^a

a Significant verschil tussen de jaren ($p < 0,01$): alleen personen die geen gebruik maken van een voorziening in het sociaal domein waren in 2017 meer tevreden met het leven dan in 2015.

Bron: SCP (SDI'15-'17)

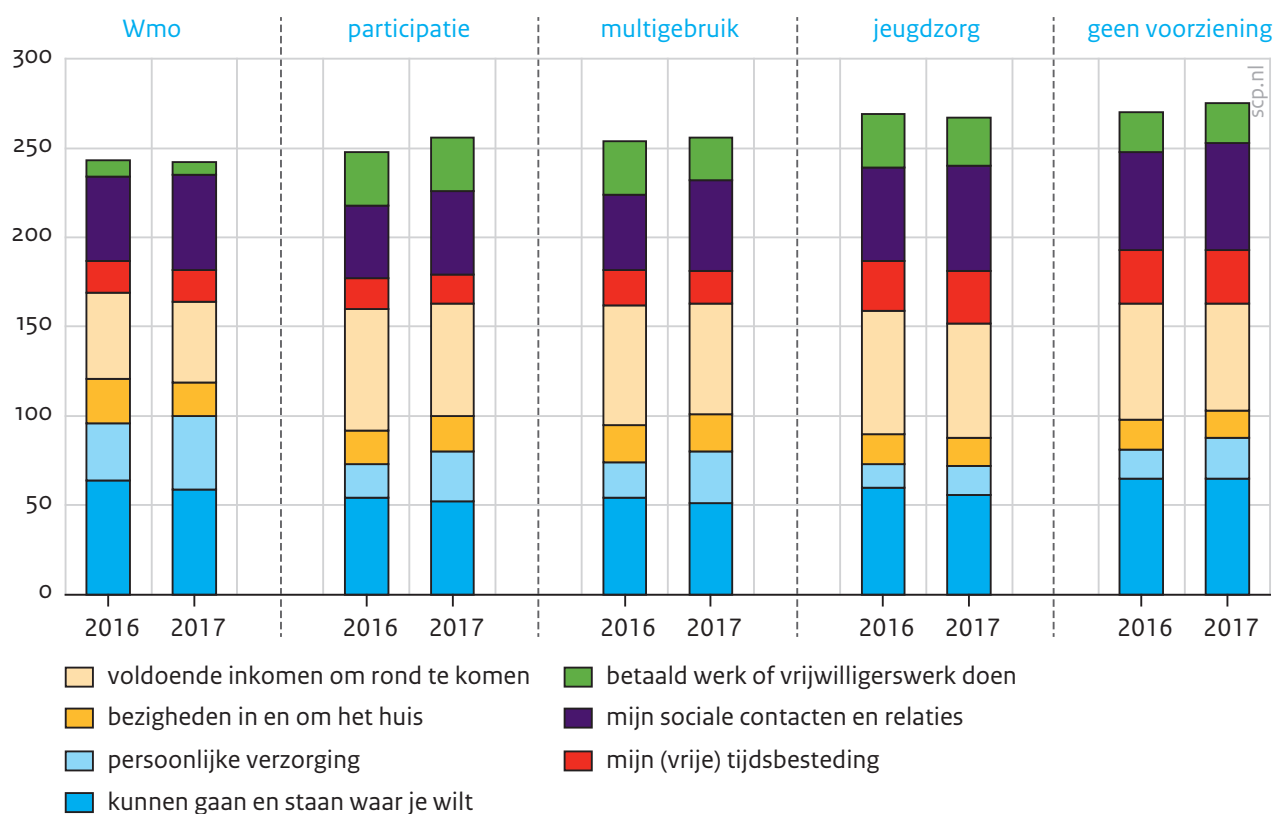
Tevredenheid met het leven hangt vooral samen met het aantal problemen dat iemand heeft. Het maakt voor de subjectieve kwaliteit van leven niet uit vanuit welke decentralisatiewet iemand zorg of ondersteuning krijgt. Bij een gelijk aantal problemen en een gelijke mate van kwetsbaarheid zijn mensen in de Wmo 2015, Participatiewet en multigebruikshuishoudens net zo tevreden met het leven als mensen die geen gebruik maken van een voorziening. We kunnen niet zeggen in welke mate het gebruik van een voorziening precies bijdraagt aan de tevredenheid met het leven.

Voldoende inkomen en kunnen gaan en staan 'waar je wilt' zijn voor mensen het belangrijkste in het leven

De top 3 van belangrijkste zaken om te leven zoals mensen willen bestaat uit voldoende inkomen om rond te komen, kunnen gaan en staan waar je wilt en sociale contacten (figuur 2.7). Deze top 3 is voor alle vijf gebruiksgroepen die we onderscheiden gelijk. Wel staat bij de gebruikers van de Wmo 2015 het kunnen gaan en staan op de eerste plek, terwijl dat voor de andere groepen het hebben van voldoende inkomen is. Verder is voor mensen in de Wmo 2015 de persoonlijke verzorging van relatief groot belang, en het doen van betaald- of vrijwilligerswerk minder.

Figuur 2.7

De belangrijkste zaken om te leven zoals je wilt, naar de vijf groepen, 2016 en 2017 (in cumulatieve procenten)^a

- a De vraag luidde: ‘Wat zijn voor u de belangrijkste zaken om te leven op de manier waarop u wilt?’ Mensen konden maximaal drie dingen aankruisen uit het rijtje van zeven, of ‘iets anders’ aankruisen. Omdat mensen drie antwoorden konden geven kunnen de totale percentages oplopen tot boven de 100. Significante verschillen tussen 2016 en 2017 ($p < 0,01$): (-): afname tussen de jaren; (+) toename tussen de jaren; algemeen: kunnen gaan en staan (-), voldoende inkomen (-), persoonlijke verzorging (+), sociale contacten (+); Wmo 2015: idem als bij algemeen; Participatiewet: persoonlijke verzorging (+), sociale contacten (+); multigebruik: betaald werk (-), voldoende inkomen (-), persoonlijke verzorging (+), sociale contacten (+); jeugdzorg: idem als algemeen, behalve kunnen gaan en staan (niet significant); geen voorziening: idem als algemeen.

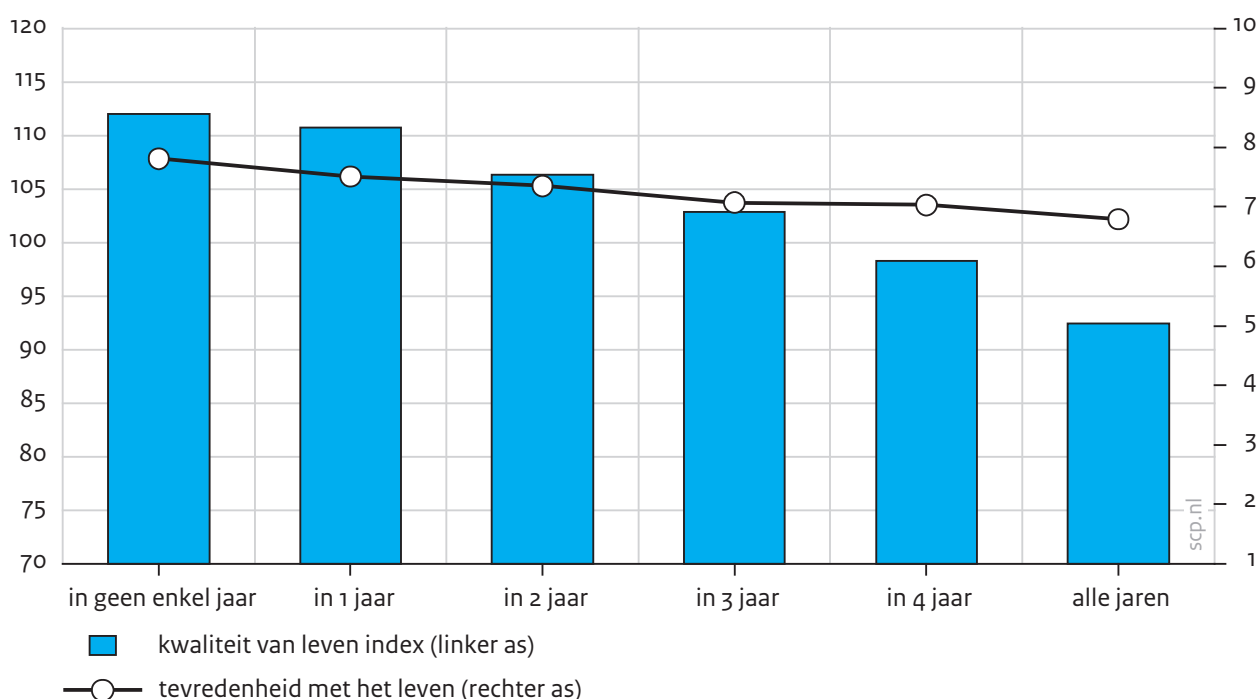
Bron: scp (sdi'16 en '17)

De kwaliteit van leven van meerjarige gebruikers is minder goed dan die van kortdurende gebruikers

Door de resultaten van de enquête te koppelen aan de registraties van het voorzieningen-gebruik kunnen we uitspraken doen over de relatie tussen de duur van het voorzieningen-gebruik en kwaliteit van leven. Het blijkt dat de kwaliteit van leven minder goed is bij mensen die langer een voorziening gebruiken (figuur 2.8). Dat geldt zowel voor de objectieve kwaliteit van leven als voor de subjectieve tevredenheid met het leven. Mensen die in de gehele periode 2012-2016 geen voorziening hebben gebruikt, geven hun leven bijna een 8 (wat overeenkomt met het gemiddelde van 7,8 in de gehele Nederlandse bevolking – zie Boelhouwer 2018) en hun kwaliteit van leven is beduidend hoger dan die van mensen die gedurende de hele periode 2012-2016 wel een voorziening gebruikten (zij geven hun leven gemiddeld een 6,8). Dit duidt erop dat meerjarig gebruik van voorzieningen voorkomt bij kwetsbare mensen met een minder goede kwaliteit van leven.

Figuur 2.8

Kwaliteit van leven en tevredenheid met het leven naar gebruiksduur van een sociaaldomeinvoorziening door het huishouden, 2012-2017 (in indexcijfers en rapportcijfers)^{a, b}

- a Bij elke 'stap' van links naar rechts is het verschil significant, behalve bij tevredenheid met het leven bij een of twee jaar gebruik en bij drie of vier jaar gebruik ($p < 0,01$).
- b Het gebruik van voorzieningen wordt in de jaren 2012-2014 wat onderschat doordat er geen informatie beschikbaar is over het gebruik van hulpmiddelen en voorzieningen (2012) en opvang (2012-2014) uit de Wmo.

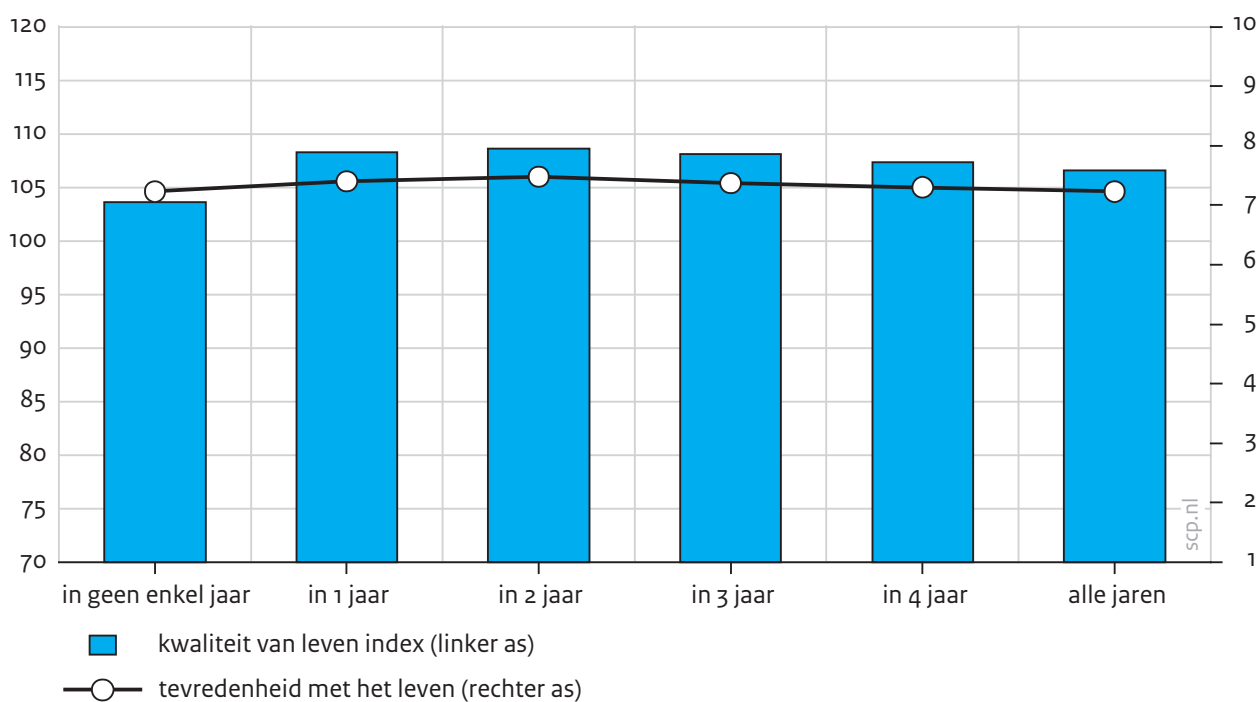
Bron: CBS (SCP-stapelingsbestand 2012-2016) SCP-bewerking; SCP (SDI'15-'17)

Daarnaast blijkt dat de kwaliteit van leven van ‘instromers’ (mensen die in 2015 een voorziening zijn gaan gebruiken) gelijk is aan die van ‘uitstromers’ (mensen die na 2015 gestopt zijn met het gebruiken van een voorziening). Dat geldt zowel voor de objectieve als voor subjectieve kwaliteit van leven, en voor elk van de drie afzonderlijke wetten. Dit duidt er niet op dat de groep voorzieningengebruikers steeds meer bestaat uit uitsluitend de meest kwetsbare personen. Helemaal zeker is deze conclusie echter niet, omdat we voor deze analyse slechts de resultaten van 2015 hebben kunnen bekijken.

Bij gebruikers van een Jeugdwetvoorziening valt op dat bij jeugdzorg zonder verblijf de kwaliteit van leven beter is dan bij niet-gebruikers: deze voorzieningen worden dus gebruikt door relatief weinig kwetsbare mensen (figuur 2.9). Bij de andere vormen van jeugdwetvoorzieningen is dat niet het geval en hebben gebruikers een minder goede kwaliteit van leven dan niet-gebruikers.

Figuur 2.9

Kwaliteit van leven en tevredenheid met het leven van ouders naar gebruiksduur van een Jeugdwetvoorziening, 2012-2017 (in indexcijfers en rapportcijfers)^a

a Alleen huishoudens met kinderen zijn meegenomen.

Bron: CBS (SCP-stapelingsbestand 2012-2016) SCP-bewerking; SCP (SDI'15-'17)

2.3 Hoe wordt het bereikt? Gebruik van voorzieningen in het sociaal domein

De transformatie in het sociaal domein zou tot uitdrukking moeten komen in minder inzet van gemeentelijke voorzieningen, meer inzet van lichtere voorzieningen en meer inzet van algemene voorzieningen. De relatie tussen de in gang gezette transformatie en het gebruik van voorzieningen is daarmee van belang. Bij het beschrijven van ontwikkelingen in het voorzieningengebruik in het gedecentraliseerde sociaal domein staan daarom drie deelvragen centraal:

- 1 Hoe verloopt het gebruik van voorzieningen in het sociaal domein?
- 2 Wie gebruiken deze voorzieningen en verandert dit gebruik?
- 3 Hoe verlopen instroom en uitstroom bij deze voorzieningen?

Bij het beantwoorden van deze vragen onderscheiden we zes halfjaarsperioden in de periode 2015-2017 en leggen we waar mogelijk een verband met de informatie die is ontsloten in de Gemeentelijke Monitor Sociaal Domein (GMSD). Daarnaast besteden we aandacht aan stapeling, dynamiek en regionale verschillen in het gebruik.

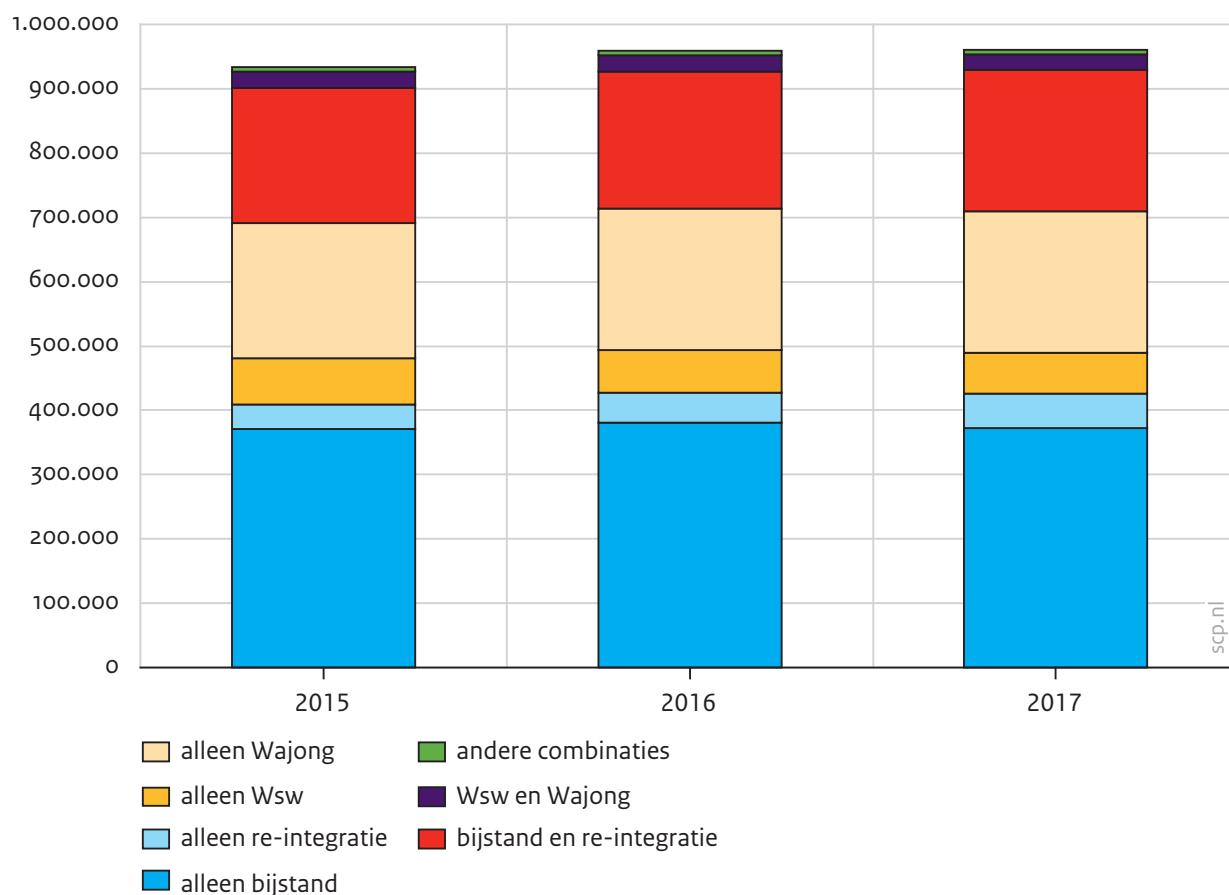
Recent lichte daling gebruik bijstand, toename re-integratie-instrumenten

Ondanks de opleving van de economie vanaf 2014 is het aantal *bijstandsuitkeringen*, mede door de asielmigratie, tot de eerste helft van 2017 blijven stijgen (figuur 2.10). Pas daarna zette een lichte daling in, die eind 2017 weer leek te stagneren. De stagnerende uitstroom in combinatie met een afnemende instroom duidt erop dat er een groep is die lang in de bijstand zit: een groep met een grotere afstand tot de arbeidsmarkt.

De inzet van *re-integratie-instrumenten* (zoals loonkostensubsidie of job coaching) kende vanwege invoeringsproblemen aanvankelijk een kleine terugslag, maar in de tweede helft van 2016 keerde het beeld en nam het aantal ingezette re-integratie-instrumenten gestaag toe. In de tweede helft van 2017 was deze toename zelfs als fors aan te merken: 7% voor de activeringsinstrumenten (zoals coaching naar werk of vrijwilligerswerk, trainingen en cursussen) en 18% voor de typische participatie-instrumenten (zoals loonkostensubsidie, de participatieplaats en beschut werk) vergeleken met het eerste halfjaar van 2017. De stijging gold met name voor de loonkostensubsidies, terwijl de inzet van beschut werk achterbleef bij de door het Rijk gestelde doelen.

Figuur 2.10

Gebruik van Participatievoorzieningen, inclusief Wsw en Wajong, 2015-2017 (in absolute aantallen)^a

a 2017 betreft voorlopige cijfers.

Bron: CBS (SCP-stapelingsbestand 2011-2017) SCP-bewerking

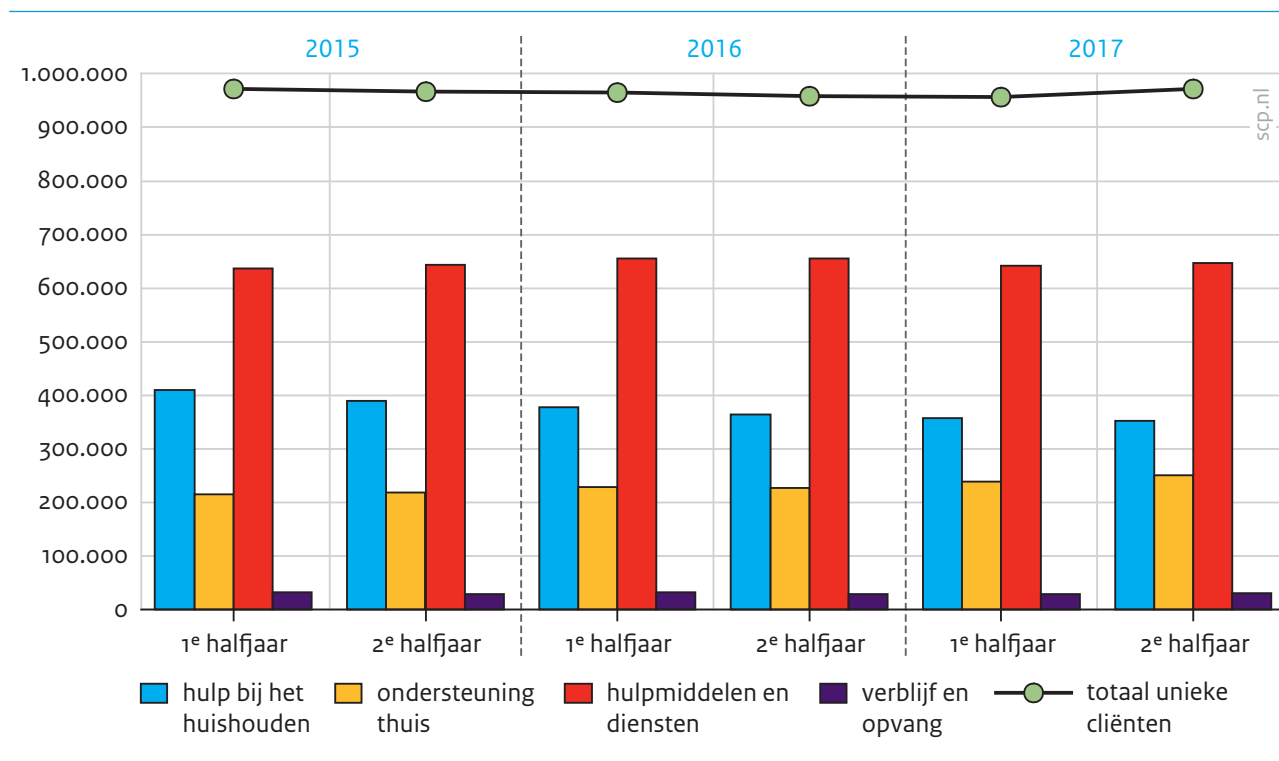
Het aandeel personen met een niet-westerse achtergrond bij de Participatiewetvoorzieningen is aanzienlijk, zowel in de bijstand (zeven keer meer gebruik dan autochtone Nederlanders) als bij de re-integratievoorzieningen (zes keer meer gebruik). Het gebruik van de bijstand is tussen 2015 (eerste halfjaar) en 2017 (tweede halfjaar) vooral toegenomen bij jongeren (20%) en ouderen (9%) in de beroepsbevolking (de gemiddelde groei bedroeg 5%). Ook personen met een niet-westerse achtergrond doen een steeds groter beroep op de bijstand en omdat de omvang van deze groep ook is toegenomen is hun aandeel in de totale bijstand opgelopen van 46% in 2015 naar 51% in 2017, terwijl zij 14% van de beroepsbevolking uitmaken. Het gebruik van re-integratievoorzieningen volgt globaal de ontwikkelingen in de bijstand. Bij de participatie-instrumenten zien we een sterk gestegen inzet bij jongeren, bij de activeringsinstrumenten is de inzet bij personen met een niet-westerse achtergrond sterk toegenomen. Gezien hun kwetsbare positie op de arbeidsmarkt is het niet verwonderlijk dat gemeenten steeds meer aandacht hebben voor jongeren en mensen met een niet-westerse achtergrond.

Totale gebruik Wmo-maatwerkvoorzieningen betrekkelijk stabiel: huishoudelijke hulp gedaald, ondersteuning thuis gestegen

In de tweede helft van 2017 maakten 974.000 personen gebruik van een of meer Wmo 2015-maatwerkvoorzieningen (figuur 2.11). Het totale gebruik van deze voorzieningen is betrekkelijk stabiel. Het totale gebruik is tussen de tweede helften van 2015 en 2017 met ruim 1% gedaald. Dit is het saldo van een daling van het gebruik van huishoudelijke hulp (-14%) en een stijging van het gebruik van voorzieningen voor ondersteuning thuis (+16%). Het gebruik van hulpmiddelen en diensten (woon- en vervoersvoorzieningen) is betrekkelijk stabiel in de tijd.

Figuur 2.11

Gebruik van Wmo-voorzieningen, 2015-2017 (in absolute aantallen)^{a, b}

a Op basis van GMSD-data.

b 2017 betreft voorlopige cijfers.

Bron: CBS (StatLine) SCP-bewerking

Tussen 2015 (eerste helft) en 2017 (tweede helft) zijn Wmo-maatwerkvoorzieningen in verhouding steeds minder bij ouderen en steeds meer bij jongere leeftijdsgroepen terechtgekomen. Het aandeel 75-plussers dat huishoudelijke hulp ontvangt is geleidelijk gedaald van 21% in de eerste helft van 2015 naar 16% in de tweede helft van 2017, een daling van 24% in drie jaar tijd. Bij de ondersteuning thuis is de daling bij ouderen minder sterk (-4%), evenals bij de woon- en vervoersvoorzieningen (-10%). Het is niet bekend in hoeverre ouderen hiervoor gecompenseerd worden door de inzet van algemene voorzieningen.

Toename in het gebruik van jeugdzorg, daling jeugdbescherming/jeugdreclassering

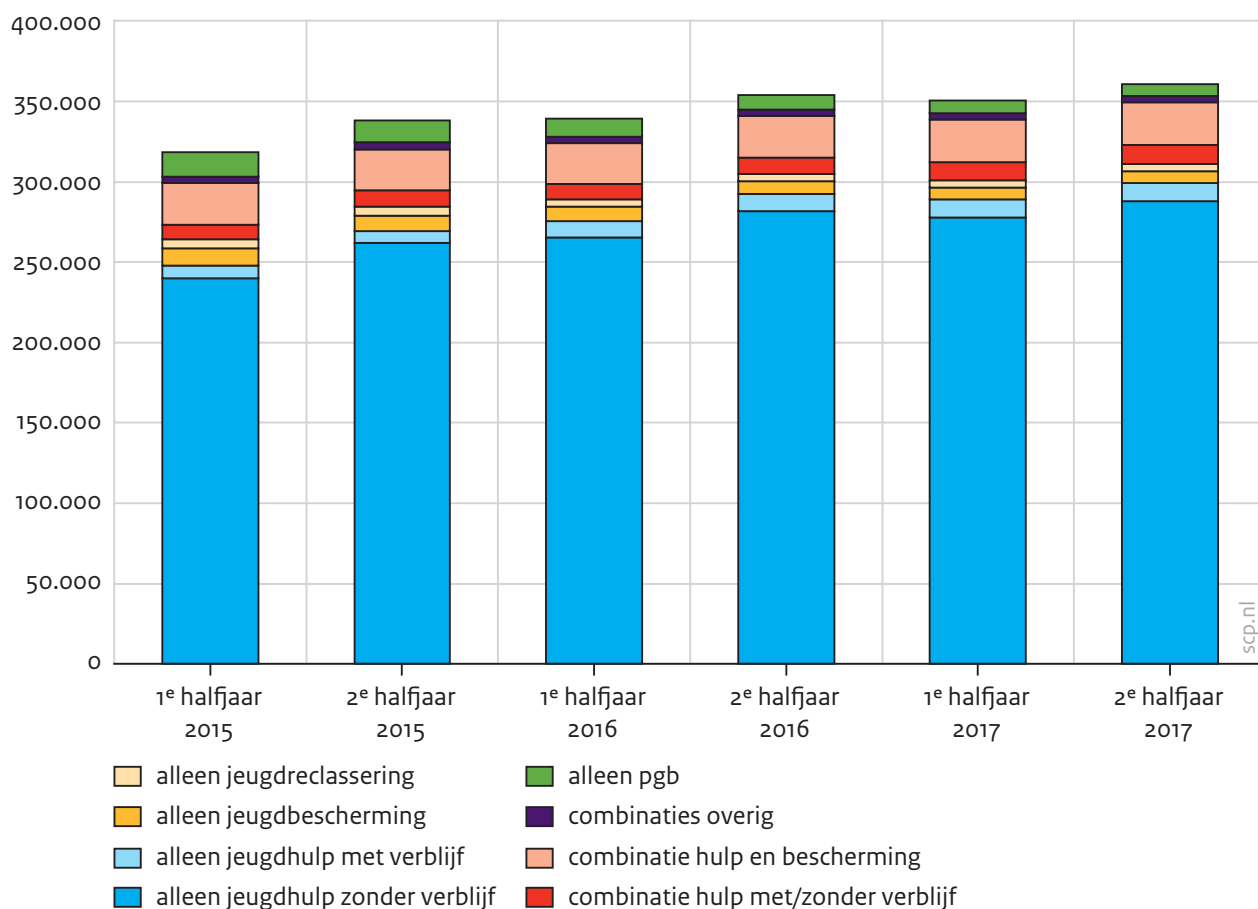
Het totale aantal jongeren dat gebruikmaakt van jeugdzorg is van het eerste halfjaar van 2015 tot het tweede halfjaar van 2017 met ruim 13% toegenomen tot een totaal van bijna 361.000 unieke gebruikers, inclusief de houders van een persoonsgebonden budget (pgb, figuur 2.12). Zowel de jeugdhulp zonder verblijf als de jeugdhulp met verblijf is in deze periode sterk toegenomen (respectievelijk met 19% en 16%). Van een afschaling van jeugdhulp is daarom (nog) geen sprake. De groei van de jeugdhulp zonder verblijf houdt voornamelijk verband met de sterke groei van de hulpverlening door gemeentelijke wijkteams, die in de genoemde periode is verdrievoudigd. Het aantal jongeren met alleen een maatregel jeugdbescherming en/of jeugdreclassering en het aantal pgb's is echter sterk gedaald tot een niveau van 11.800 en 7500 gebruikers, een afname met respectievelijk ruim 30% en ruim 50%. In het eerste halfjaar van 2018 treedt een daling op in het gebruik van jeugdhulp (met circa 3% ten opzichte van het eerste halfjaar van 2017), zowel de jeugdhulp gegeven door een wijkteam, overige jeugdhulp zonder verblijf als jeugdhulp met verblijf. De achtergrond van deze recente daling kon in deze rapportage echter niet worden meegenomen.

Het gebruik van jeugdzorg door 0-3-jarigen en 18-22-jarigen is het meest gestegen, al blijft het niveau betrekkelijk laag (3,6% respectievelijk 1,2% van deze leeftijdsgroepen) vergeleken met het gebruik door 4-17-jarigen. Het gebruik van jeugdzorg is vooral bij jongeren met een niet-westerse achtergrond gestegen: van 6,5% naar 7,9%, tegenover een stijging van 6,9% naar 8,1% bij autochtoon Nederlandse jongeren. Door deze stijging is het gebruik van jeugdzorg door jongeren met een niet-westerse achtergrond op een vergelijkbaar niveau gekomen als dat van jongeren van autochtoon Nederlandse herkomst, zij het dat zij in verhouding zijn oververtegenwoordigd bij de jeugdbescherming en de jeugdreclassering (1,6% tegenover 0,8% bij de autochtone jongeren) en ondervertegenwoordigd bij de jeugdhulp zonder verblijf (5,8% tegenover 6,7% bij de autochtone jongeren). Bij de jeugdbescherming zagen we in het recente verleden twee tegengestelde ontwikkelingen: een afname van het aantal jeugdigen dat onder toezicht is geplaatst en een toename van het aantal jeugdigen dat onder voogdij is gesteld. Deze ontwikkeling lijkt in 2017 tot staan te zijn gebracht.

De huisarts is nog steeds de belangrijkste verwijzer naar de jeugdzorg, maar de gemeentelijke toegang is belangrijker geworden. In de eerste helft van 2015 was de gemeente verantwoordelijk voor de aanmelding van ruim 12% van de jeugdhulptrajecten aan de zorgaanbieders; dit aandeel is opgelopen tot 27% in de tweede helft van 2016, waarna het met 29% in de tweede helft van 2017 lijkt te stabiliseren.

Figuur 2.12

Gebruik van Jeugdwetvoorzieningen, 2015-2017 (in absolute aantallen)^a

a 2017 betreft voorlopige cijfers.

Bron: CBS (StatLine) SCP-bewerking

Stapeling van voorzieningengebruik

Omdat het sociaal domein mede tot doel heeft de hulp aan multiprobleemhuishoudens te stroomlijnen kijken we ook naar de stapeling van het voorzieningengebruik bij personen en bij huishoudens. We rapporteren over de situatie in 2016, en over de dynamiek in de periode 2012-2016 (2016 is het meest recente jaar waarvoor individuele gegevens van alle gebruikers van alle sociaaldomeinvoorzieningen beschikbaar zijn). We kijken naar voorzieningengebruik binnen een kalenderjaar: gelijktijdig of achtereenvolgend gebruik van verschillende voorzieningen binnen een jaar kunnen niet van elkaar worden onderscheiden.

Totale gebruik in 2016 iets groter dan in 2015: toename jeugdzorg en afname maatschappelijke ondersteuning

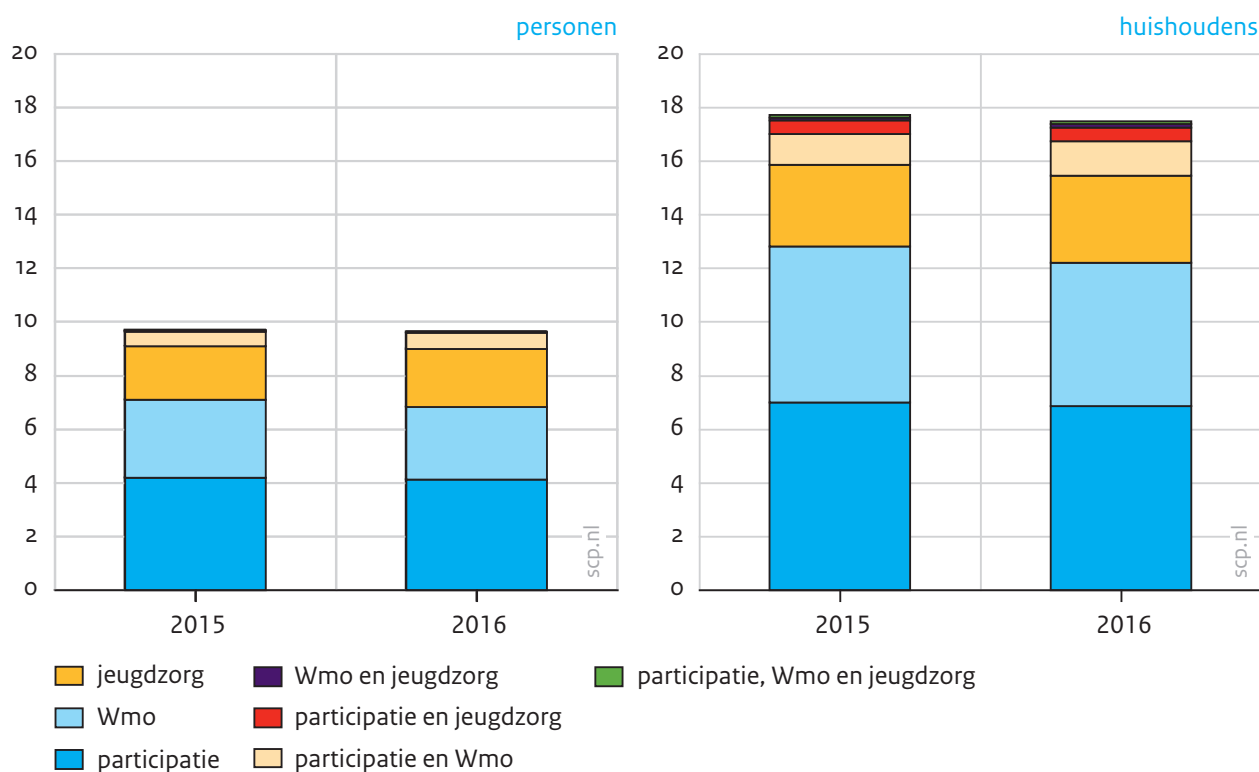
In 2016 maakten ongeveer 2 miljoen mensen uit bijna 1,8 miljoen huishoudens gebruik van een of meerdere voorzieningen uit het sociaal domein, inclusief 0,4 miljoen gebruikers van alleen een vervoersvoorziening. Omdat over de gebruikers van alleen vervoersvoorzieningen onvoldoende informatie beschikbaar is, kunnen we deze gebruikers niet meenemen in de beschrijving van de stapeling van voorzieningen. Daarom baseren we ons op de 1,6 miljoen personen uit 1,4 miljoen huishoudens waarover wel voldoende informatie beschikbaar is. Bijna de helft van de 1,4 miljoen huishoudens gebruikt een participatievoorziening, bijna 40% maatschappelijke ondersteuning en bijna een kwart jeugdzorg. Het gebruik van jeugdzorgvoorzieningen is toegenomen ten opzichte van 2015, het gebruik van participatievoorzieningen ook, in beperkte mate. Het gebruik van maatschappelijke ondersteuning is juist wat afgenomen, vooral doordat er minder mensen huishoudelijke hulp ontvangen. Let wel: we kijken uitsluitend naar het gebruik van individuele voorzieningen; het gebruik van algemene voorzieningen en de ontwikkelingen daarvan zijn onbekend (deze worden niet geregistreerd).

Stapeling lijkt licht te stijgen

De meeste huishoudens die gebruikmaken van een sociaaldomeinvoorziening, ontvangen een voorziening uit één sector. Ongeveer 11,5% van de gebruikende huishoudens (exclusief de gebruikers van alleen vervoersvoorzieningen) ontvangt voorzieningen uit verschillende sectoren. Dit is meer dan de ruim 10% uit 2015. Bij deze stapeling per huishouden gaat meestal om een combinatie van participatievoorzieningen en maatschappelijke ondersteuning (7,2%) of participatie en jeugdzorg (2,9%) (figuur 2.13).

Figuur 2.13

Gebruik van combinaties van sociaaldomeinvoorzieningen door personen en huishoudens, naar sector, 2015 en 2016 (in procenten)^a

a Exclusief gebruikers van pgb's via de Jeugdwet en exclusief gebruikers van vervoersvoorzieningen zonder andere voorziening.

Bron: CBS (SCP-stapelingsbestand 2015 en 2016) SCP-bewerking

Samenhang van gebruik sociaaldomeinvoorziening met schulden en problemen met de politie

In huishoudens met schulden komt het gebruik van sociaaldomeinvoorzieningen vaker voor (45%) dan wanneer er geen schulden zijn (17%). Onder de huishoudens met schulden zijn eenoudergezinnen en personen met een niet-westerse achtergrond oververtegenwoordigd. Ook komen de huishoudens met schulden achtmaal vaker in aanraking met de politie dan huishoudens zonder schulden. In vergelijking met 2015 is dit verschil iets toegenomen.

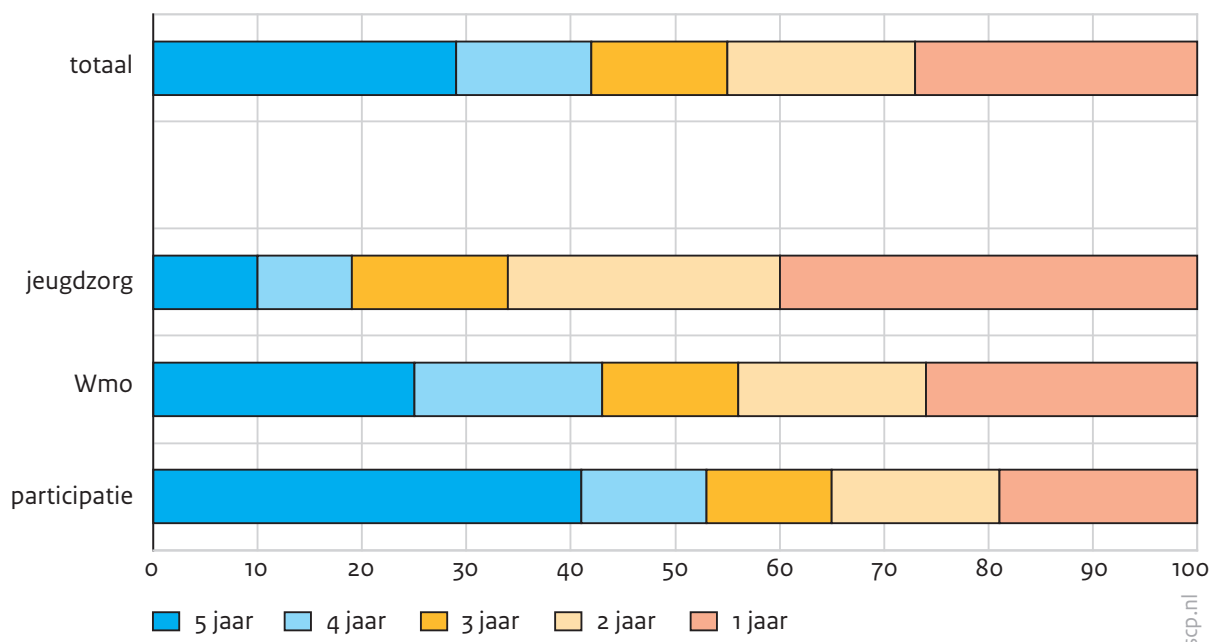
In- en uitstroom relatief hoog bij jeugdzorg

Het gebruik van sociaaldomeinvoorzieningen is vaak langdurig, maar zeker niet voor iedereen. In de periode 2012-2016 maakte bijna 30% van de gebruikers van Participatiewetvoorzieningen in alle vijf de jaren gebruik van een van de voorzieningen uit deze wet (figuur 2.14). Bij de Wsw-gebruikers was dit aandeel hoger (59%) (wat niet verwonderlijk is aangezien het hier gaat om banen), bij gebruikers van maatschappelijke ondersteuning iets lager (een kwart). Deze cijfers zijn exclusief de gebruikers van alleen een vervoersvoorziening. Bij de jeugdzorgvoorzieningen is de in- en uitstroom groter dan bij de participatie-

voorzieningen: een op de tien personen maakt vijf jaar achtereen gebruik van jeugdzorg. Deze grotere dynamiek komt deels doordat jeugdzorg stopt zodra jongeren 18 jaar worden.

Figuur 2.14

Individuele voorzieningengebruikers naar aantal jaren gebruik en naar sector, 2012-2016 (in procenten van de totale bevolking)^{a, b, c, d, e}

- a De berekening gaat uit van personen die gedurende de gehele periode 2012-2016 in de BRP waren ingeschreven.
- b Voor 2012 ontbreekt informatie over het gebruik van woon- en vervoersdiensten. Voor 2012, 2013 en 2014 ontbreekt informatie over beschermd wonen.
- c In 2014 valt de registratie van het jeugdzorggebruik laag uit door problemen bij de jeugd-ggz. Hierdoor wordt het meerjarig gebruik van jeugdhulp thuis onderschat.
- d In 2012 en 2014 zijn de jeugdigen met een AWBZ-indicatie voor een hoog hulpzwaartepakket (zpz) die niet overgaan naar de Jeugdwet ten onrechte in het stapelingstand opgenomen. Hiervoor is gecorrigeerd door te kijken naar de indicaties in 2013. Alleen wanneer een jeugdige in 2013 geen lage zpz-indicatie heeft, wordt verondersteld dat een eventuele indicatie in 2012 en 2014 ook geen lage zpz betreft, en wordt deze niet als gebruiker van jeugdhulp met verblijf meegenomen. Dat leidt waarschijnlijk tot een lichte overschatting van het gebruik van jeugdhulp met verblijf.
- e De cijfers zijn exclusief gebruikers van pgb's via de Jeugdwet en exclusief gebruikers van vervoersvoorzieningen zonder andere voorziening Wmo.

Bron: CBS (SCP-stapelingsbestand 2012-2016) SCP-bewerking

Regionale verschillen in het gebruik van voorzieningen

In deze rapportage geven we vooral landelijke ontwikkelingen weer. Maar het is bekend dat er grote verschillen zijn tussen gemeenten en tussen regio's. Daar bieden we inzicht in door het gebruik uit te splitsen naar gemeenteprofielen en naar regio's (de zogeheten Corop-gebieden).

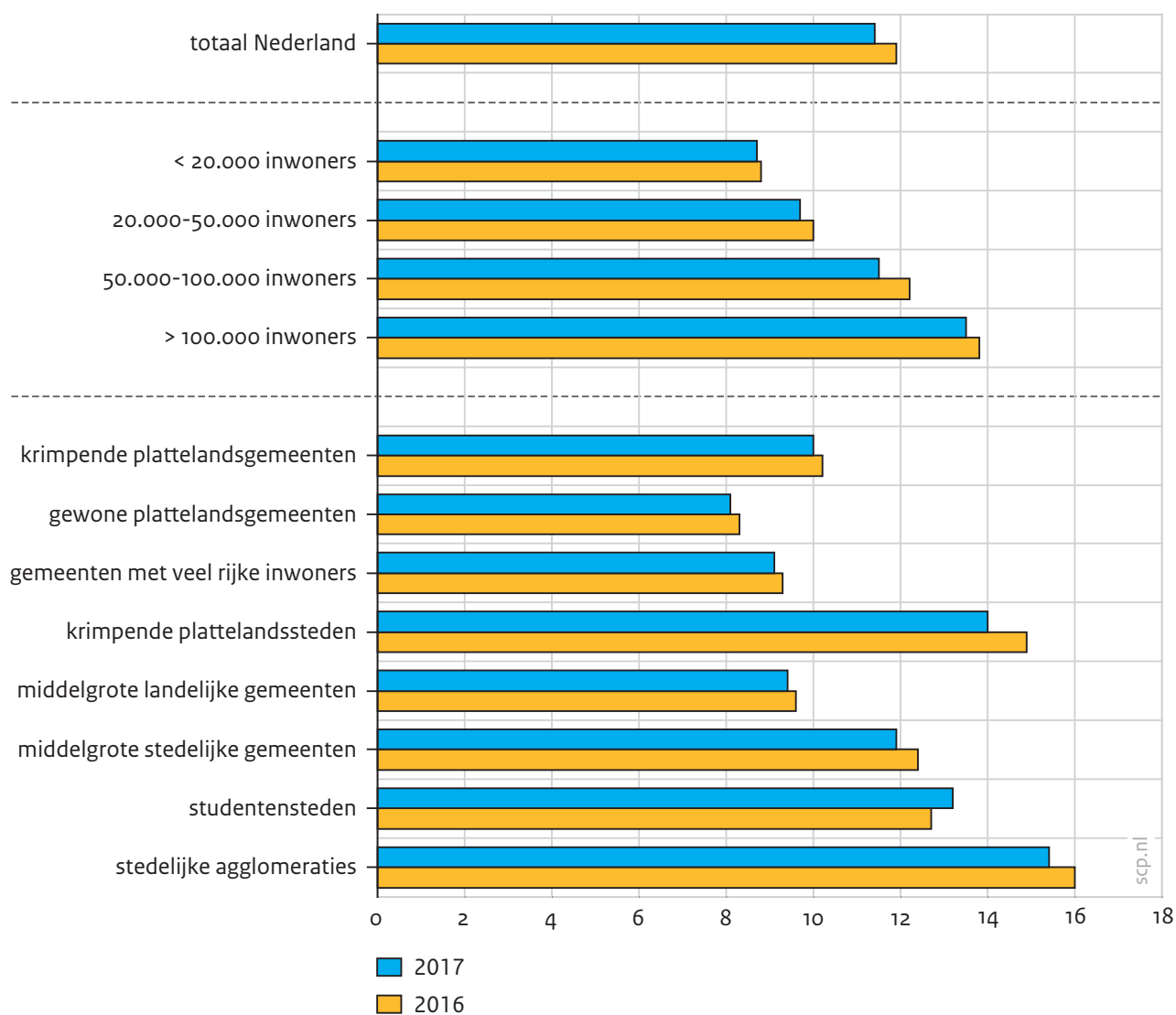
Relatief hoog voorzieningengebruik in stedelijke agglomeraties en in krimpende plattelandsgemeenten

In deze rapportage proberen we verschillen tussen gemeenten inzichtelijk te maken zonder in te gaan op afzonderlijke gemeenten; daarvoor is immers de Gemeentelijke Monitor Sociaal Domein beschikbaar. Daarom maken we clusters van gemeenten die op elkaar lijken wat betreft risicokenmerken van inwoners: kenmerken waarvan bekend is dat ze van invloed zijn op het gebruik van sociaaldomeinvoorzieningen (zoals inkomen, huishoudensamenstelling en leeftijd). Op basis van risicokenmerken komen we tot een indeling van gemeenten in acht clusters, waarmee we verschillen in voorzieningengebruik in kaart kunnen brengen.

In stedelijke agglomeraties (grote steden) en in krimpende plattelandssteden (zoals Doesburg, Kerkrade of Smalingerland) blijkt dat het gebruik van de voorzieningen in het sociaal domein relatief groot is (figuur 2.15). Daarnaast zien we in studentensteden (zoals Delft, Leiden of Maastricht) een groot gebruik van participatievoorzieningen en jeugdzorg. In wat wij 'gewone plattelandsgemeenten' noemen (zoals Aalten, Bladel of Hof van Twente) is het gebruik van voorzieningen juist klein.

Figuur 2.15

Gebruik van voorzieningen in het sociaal domein naar gemeentegrootte en clusters van gemeenten, 2016 en 2017 (in procenten van de bevolking)

Bron: CBS (StatLine) SCP-bewerking

Relatief hoog gebruik in Zuidwest-Friesland en Oost-Groningen

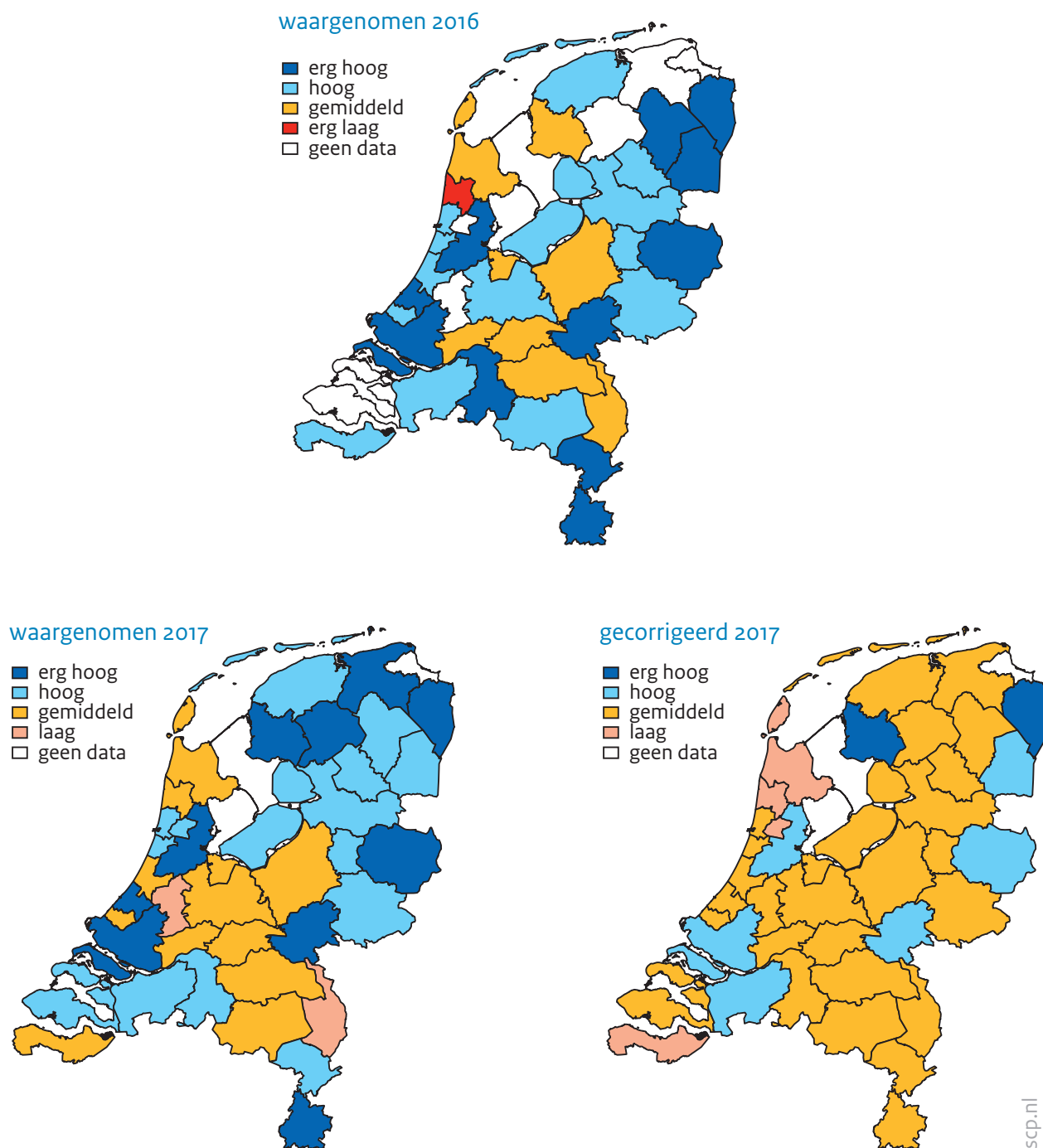
Behalve naar gemeentelijke verschillen kijken we ook naar regionale verschillen in het gebruik van voorzieningen in het sociaal domein. We baseren ons op de indeling van Nederland in 40 zogeheten Corop-gebieden aan de hand van centrale kernen (bijvoorbeeld een stad) met een omliggend verzorgingsgebied.

Het beeld van het voorzieningengebruik naar regio's is divers en varieert per wettelijk kader. Voor het sociaal domein als geheel zien we een hoog gebruik in het zuidwesten, het noorden en oosten van het land, evenals rond de grote steden in het westen en in delen van Limburg (figuur 2.16).

Voor een deel kan het gebruik worden verklaard door kenmerken van de bevolking: waar veel ouderen wonen zal het gebruik van de Wmo 2015 groter zijn en waar veel jongeren wonen zal vaker beroep worden gedaan op de Jeugdwet. Als we het voorzieningengebruik corrigeren voor gemeentelijke risicofactoren, dan worden de verschillen tussen de Corop-gebieden een flink stuk kleiner. In Zuidwest-Friesland en Oost-Groningen blijft het gebruik ook dan groot: het gebruik van het totaal aan sociaaldomeinvoorzieningen is daar groter dan op grond van de kenmerken van de bevolking wordt verwacht. Kijken we alleen naar de voorzieningen van de Participatiewet, dan geldt dat het gebruik ook na correctie nog hoog is in Zuidwest-Friesland. Bij de Wmo-voorzieningen is dat het geval in Zuidwest-Friesland en Oost-Groningen en bij de Jeugdwetvoorzieningen in Agglomeratie Leiden en Bollenstreek en Midden-Limburg.

Figuur 2.16

Gebruik van sociaaldomeinvoorzieningen door de bevolking, waargenomen (2016-2017) en na correctie voor gemeentelijke risicoprofielen (2017) (naar Corop-regio's)^a

a Alleen Corop-gebieden waarin de bevolking van de deelnemende gemeenten ten minste 25% is van de totale bevolking van het gebied.

Bron: cbs (StatLine) scp-bewerking

scp.nl

3 Slotbeschouwing en toekomstige monitoring

In deze derde rapportage sociaal domein hebben we een beeld geschetst van ontwikkelingen in de kwaliteit van leven en het voorzieningengebruik in het sociaal domein tussen 2015 en 2017. Een belangrijke conclusie is, nog steeds, dat voor grote groepen mensen de continuïteit van zorg en ondersteuning gerealiseerd is. Nadat gemeenten in de beginfase vooral daarmee bezig waren, zijn zij nu volop op zoek naar de voor hun inwoners beste mix van arrangementen voor zorg en ondersteuning. Dat is een meerjarig proces dat nog niet is afgerond. Ook hebben gemeenten meer aandacht voor integraal werken, hoewel ook hierin meestal nog maar de eerste stappen zijn gezet. Voorbeelden zijn de ‘City deal inclusieve stad’ en de zogeheten ‘village deals’. Ander onderzoek, waaronder de evaluaties van de decentralisatiewetten, laat zien waar het goed en minder goed gaat. De evaluatie van de Hervorming Langdurige Zorg (HLZ) laat positieve kanten zien: een deel van de doelen is bereikt: bewoners van instellingen krijgen meer eigen regie, onder meer door met de zorgverleners te overleggen over hun zorgplan (Kromhout et al. 2018). Ook geeft het merendeel van de Wmo-melders die een maatwerkvoorziening van de gemeente ontvangen of wijkverpleging gebruiken aan positief te zijn over de hulp. Ook uit de evaluatie van de Jeugdwet blijkt dat ouders over het algemeen positief zijn over de ontvangen hulp (net als bij de HLZ meer dan over de weg ernaartoe, zie Friele et al. 2018). Verder is de waardering voor de wijkteams in 2017 voor het eerst iets gestegen (Beerepoot en Heuzels 2018). Er gaat dus voor veel mensen veel goed in het gedecentraliseerde domein. Maar de evaluaties en andere onderzoeken laten ook zorgelijke ontwikkelingen zien, zoals de grenzen die er zijn aan verdere inzetbaarheid van het eigen netwerk; het ontbreken van zicht op niet-gebruikers; de onheldere toegang tot voorzieningen; zorgen over de wijkteams en zorgen over de financiën. Een tussenrapportage van de evaluatie van de Participatiewet, over mensen op de Wsw-wachlijst, laat zien dat de baankansen en baan zekerheid van de Wsw-doelgroep kleiner zijn geworden (Sadiraj et al. 2018). Ook deze rapportage laat zien dat er veel goed gaat, maar er komen ook enkele zorgelijke punten naar voren, waarvan we hier de belangrijkste noemen.

Aandeel gebruikers van een sociaaldomeinvoorziening redelijk stabiel, maar geen zicht op niet-gebruik

Een redelijk stabiel aandeel van ongeveer 12% van de Nederlanders en 18% van de huishoudens maakt gebruik van een voorziening in het sociaal domein: in totaal ongeveer 2 miljoen mensen uit 1,8 miljoen huishoudens. Wel zijn er soms verschuivingen binnen de voorzieningen (zoals een daling van het aantal 75-plussers met huishoudelijke hulp of een stijging van het aantal jongeren met jeugdhulp en meer gebruik van re-integratievoorzieningen).

Grote groepen Nederlanders zijn geholpen met de zorg en ondersteuning die ze krijgen. Voor veel groepen zien we geen achteruitgang in hun kwaliteit van leven of onderdelen daarvan, zoals participatie of eenzaamheid. Maar we zien ook geen vooruitgang. Duiding hiervan is echter lastig. Het kan immers zijn dat mensen van wie de kwaliteit van leven ver-

beterd is, geen zorg en ondersteuning meer nodig hebben en uitstromen – om plaats te maken voor mensen die wel zorg en ondersteuning nodig hebben. Dat proces kan ertoe leiden dat we in ons onderzoek een gelijkblijvende kwaliteit van leven constateren (door een continue doorstroming waarbij voorzieningen ervoor zorgen dat de kwaliteit verbetert, zodat mensen de voorziening niet meer nodig hebben). Sterker nog: als het beleid werkt zoals beoogd zou ons onderzoek zelfs een *achteruitgang* in kwaliteit van leven kunnen laten zien. In dat geval zijn de individuele voorzieningen immers voorbehouden aan mensen die ze het meest nodig hebben (kwetsbare mensen met de minst goede kwaliteit van leven) en redden meer mensen dan voorheen zich met het eigen netwerk of algemene voorzieningen. Met de gegevens waarover we beschikken hebben we echter geen aanwijzing dat dat momenteel speelt: het aantal gebruikers is redelijk stabiel, hun sociaal-demografische kenmerken veranderen niet en de kwaliteit van leven is redelijk stabiel. Wel zien we dat de kwaliteit van leven lager is naarmate men langer gebruikmaakt van voorzieningen uit het sociaal domein, maar de kwaliteit van leven van instromers is niet anders dan die van uitstromers. Nader onderzoek moet meer inzicht geven in deze processen en meer aandacht schenken aan hoe het uitstromers vergaat: redden zij het daadwerkelijk zonder individuele voorziening? Ook ontbreekt momenteel inzicht in mensen die wel problemen hebben maar geen individuele voorziening gebruiken. Aan deze punten zou de toekomstige monitoring aandacht moeten besteden – daar komen we aan het eind van de Samenvatting nog op terug.

Zorgelijke ontwikkeling 1: toegenomen gebruik jeugdzorg

Bij een paar specifieke groepen zien we zorgelijke trends. De eerste is dat het gebruik van jeugdzorg tussen 2015 en 2017 is toegenomen, terwijl dat niet strookt met demografische ontwikkelingen (het aantal jongeren in Nederland neemt jaarlijks af en ze zijn ook niet kwetsbaarder geworden). Vooral het gebruik van jeugdhulp, dat meer dan 90% van de totale jeugdzorg omvat, is in de periode 2015-2017 sterk toegenomen (19%). De groei hangt samen met een sterke stijging van het aantal hulpverleningen door gemeentelijke wijkteams. Het is mogelijk dat deze toename komt door de grotere inzet van gemeenten op preventie en vroegsignalering (zoals blijkt uit de toename van de hulp aan 0-3-jarigen), zeker in de beginfase. Op langere termijn zou preventie evenwel kunnen leiden tot een afname. Mogelijk dat de daling in het eerste halfjaar van 2018 hier een voorbode van is. Nieuwe gegevens over latere periodes moeten dit uitwijzen. Van een (door het beleid gewenste) afschaling van zwaardere naar lichtere vormen van hulp is echter nog geen sprake: de ontwikkeling van de jeugdhulp zonder verblijf loopt nagenoeg gelijk op met de jeugdhulp met verblijf.

Zorgelijke ontwikkeling 2: toegenomen (emotionele) eenzaamheid Wmo-gebruikers en multigebruikhuishoudens

Een tweede zorgwekkende ontwikkeling is de toegenomen eenzaamheid bij multigebruikhuishoudens en met name de oudere Wmo-gebruikers, terwijl de beleidsinzet bij de Wmo 2015 een afname van eenzaamheid is. Bij deze groepen zien we ook een afname van het

gebruik van huishoudelijke hulp en van andere Wmo-voorzieningen. Beide trends, die we in de vorige rapportage ook constateerden, zetten dus door. Omdat de toegenomen eenzaamheid vooral de emotionele eenzaamheid betreft (het ontbreken van een intieme relatie of vertrouwenspersoon), lijkt er een verband tussen deze trends te zijn: de ondersteuning vervulde de rol van vertrouwensrelatie voor een kwetsbare groep ouderen. Hoe de afname van het beroep op de huishoudelijke hulp wordt opgelost is onduidelijk: we zien geen toename van de hulp die Wmo'ers krijgen van het eigen netwerk.

Onderzoek onder Wmo-melders laat zien dat er onder hen draagvlak is om hulp te vragen aan hun netwerk, maar dat ze er moeite mee hebben steeds dezelfde mensen te moeten vragen. Ze vinden ook dat de overheid een te groot beroep doet op inzet van het eigen netwerk. Twee derde van de mantelzorgers geeft bovendien aan niet meer te kunnen of willen doen (Feijten et al. 2017).

Andere oplossingen die mensen gevonden kunnen hebben, zijn het zelf inhuren van een particuliere hulp of het naar beneden bijstellen van hun verwachtingen ten aanzien van een schoon huis.

Het is ook mogelijk dat ouderen meer gebruik zijn gaan maken van algemene voorzieningen zoals voor huishoudelijke hulp. Steeds meer gemeenten bieden een regeling aan waarbij (bepaalde groepen) huishoudens tegen een vast en lager dan kostendekkend tarief voor een beperkt aantal uren per week huishoudelijke hulp kunnen krijgen. Helaas zijn geen gegevens beschikbaar over het gebruik van algemene voorzieningen. Hoe het deze ouderen vergaat is dus onbekend. Hier komen we later op terug, onder het kopje Onzichtbare groepen.

Zorgelijke ontwikkeling 3: minder mensen verwachten een beroep te kunnen doen op het eigen netwerk

In deze rapportage vatten we het sociaal domein breder op dan de drie gedecentraliseerde wetten. Bij mogelijke problemen kijken we niet alleen naar wet-specifieke kwesties, zoals het zelfstandig kunnen uitvoeren van algemene dagelijkse handelingen, het voeren van een zelfstandig huishouden, arbeidsmarktproblemen of problemen in het gezin, maar ook naar financiële problemen, het kunnen invullen van formulieren, het kunnen werken met een computer of het ontbreken van een sociaal netwerk. Veel mensen krijgen op een of meer van deze zeven gebieden geen hulp van een professional of van het eigen netwerk. Zo krijgt zo'n 60% van de multigebruikhuishoudens bij ten minste één probleem geen hulp; dit geldt voor iets minder dan de helft van de Participatiewetgebruikers en voor ongeveer 40% van de mensen in de Wmo. De hulp en ondersteuning die mensen krijgen is dus wellicht afdoende in het kader van de aangevraagde voorziening, maar onvoldoende om ook andere problemen op te lossen. Dat pleit voor een meer integrale benadering die de problemen van mensen centraal stelt in plaats van de wettelijke kaders.²

Zorgelijk in dit verband is ook dat minder mensen verwachten dat ze bij (het ernstiger worden van) problemen een beroep kunnen doen op hun eigen netwerk. Slechts ongeveer 15% van de mensen in de Wmo verwacht voor elk van de zeven problemen in de toekomst hulp te krijgen van hun netwerk. Van de Wmo-ers denkt bijna 40% geen hulp te krijgen bij drie

of meer problemen, dat was 30% in 2015. Voor mensen die geen voorziening gebruiken is dat ongeveer 50%. Ook denkt ongeveer 20% van de mensen die geen voorziening gebruiken dat zij in de toekomst geen hulp krijgen bij drie of meer van de genoemde problemen, dat was 13%. Dit zet vraagtekens bij de beleidsaannahme dat een groter beroep op het eigen netwerk mogelijk is: dat is zeker niet altijd en voor iedereen het geval.

Onzichtbare groepen en toekomstige monitoring

De afgelopen jaren stonden in het teken van het monitoren van de transitie: hoe verloopt de overdracht van het Rijk naar gemeenten en welke gevolgen heeft dat voor mensen? De Overall rapportage sociaal domein draagt bij aan deze monitoring door met de beschikbare gegevens een landelijk beeld te schetsen.

Blijvende monitoring is nodig om te volgen hoe de kwaliteit van leven zich ontwikkelt: wordt die beter of slechter? Met welke problemen hebben mensen te maken en kunnen ze die zelf oplossen of hebben ze hulp van anderen nodig? Welke verschillen zijn er tussen groepen? Landelijke monitoring is ook nodig om de Rijksoverheid te voorzien van informatie waarmee zij invulling kan geven aan de systeemverantwoordelijkheid en om gemeenten een ijkpunt te geven. De manier waarop de monitoring nu is opgezet wordt echter in toenemende mate problematisch, aangezien de gemeentelijke praktijk verder differentieert. De rapportage levert weliswaar belangrijke inzichten op in ontwikkelingen in het sociaal domein, maar kent ook beperkingen.

In de eerste plaats is de beschikbaarheid van gegevens beperkt. Zo zijn de cliëntervaringsonderzoeken voor de Jeugdwet niet geschikt voor een landelijke rapportage. Ook is er geen informatie beschikbaar over mensen die een algemene voorziening gebruiken. Gemeenten verschillen in wat ze onder algemene voorzieningen verstaan en het gebruik ervan wordt niet of nauwelijks geregistreerd. Aan de hand van onze enquête krijgen we voorzichtige aanwijzingen dat ook de groep mensen die geen (individuele) voorzieningen gebruiken, te maken heeft met problemen (zo heeft 15% drie of meer van de zeven problemen waar we naar vragen, 7% is zeer eenzaam en 10% kan niet zelfstandig formulieren invullen).

Dat brengt ons bij het tweede nadeel van de huidige manier van gegevensverzameling, namelijk dat die uitgaat van de registraties van individuele (maatwerk)voorzieningen. Idealiter willen we weten welke mensen problemen hebben en hoe ze daarmee omgaan. Hoe groot is het aandeel dat zichzelf redt, wie heeft voldoende aan steun van het netwerk en wie kan (tijdelijk of langdurig) niet zonder steun van de overheid? Met de huidige gegevens ontbreekt het inzicht in het niet-gebruik (mensen die eigenlijk in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening, maar daar geen gebruik van maken) en in de gevolgen van afschaling (het gebruik van een minder zware voorziening). Ook weten we niet hoe het iemand vergaat die stopt met het gebruik van een maatwerkvoorziening. Inzicht in deze zaken is wel nodig. We zien in deze rapportage dat het aandeel kwetsbaren onder gebruikers van de Participatiewet is afgenomen en het aandeel mensen met een langdurige ziekte of aandoening onder Wmo'ers is toegenomen. Onduidelijk is waardoor dit komt: zijn er veranderingen in de toegang? Bereikt de Participatiewet minder kwetsbare mensen? Verder zien we dat van de meest kwetsbare mensen de helft een probleem heeft waarvoor

hij of zij geen hulp krijgt en dat voor alle groepen geldt dat minder mensen verwachten hulp uit het netwerk te krijgen bij toekomstige problemen. Dit roept vragen op over de toegang tot en de integraliteit van zorg en ondersteuning.

Om het zicht op ontwikkelingen in het sociaal domein te verbeteren bekijkt het scp nu of het mogelijk is om, samen met het CBS, mensen te ondervragen op basis van een 'probleemkansprofiel' (welke groepen hebben meer kans op problemen). Door dit profiel vervolgens te koppelen aan het voorzieningengebruik, krijgen we een beeld van de relatie tussen problemen en gebruik én niet-gebruik van voorzieningen. Bovendien kunnen we door deze koppeling zien in hoeverre mensen die op enig moment uitstromen later weer instromen, al dan niet in dezelfde voorziening.

Dit geeft ons echter nog geen inzicht in het gebruik van algemene voorzieningen. Zonder registraties zal het ook in de toekomst niet mogelijk zijn deze witte vlek te vullen. Wel kan door middel van kwalitatief onderzoek, bijvoorbeeld bij gerichte groepen, inzicht worden verkregen in het gebruik van algemene voorzieningen en de relatie met het gebruik van maatwerkvoorzieningen.

De komende tijd zal ook het scp investeren in verkenningen naar nieuwe gegevensvergaring. Het lijkt niet nodig om jaarlijks te rapporteren: veranderingen gaan in de regel niet zo snel dat dat noodzakelijk is. Ons staat een systematiek voor ogen waarbij we een meerjarige monitor uitbrengen met in de tussenliggende jaren ruimte voor verdiepend onderzoek. Bijvoorbeeld naar (de oorzaken van) regionale verschillen, die ook in deze rapportage fors bleken.

Monitoring zal ook in de toekomst inzicht moeten bieden in de kwaliteit van leven van mensen, de voorzieningen die ze gebruiken, de uitvoeringspraktijk en de bestuurlijke en financiële kaders. Het scp acht dat noodzakelijk om ontwikkelingen in het sociaal domein te kunnen blijven volgen en duiden.

Noten

- 1 Er zijn twee verschillende bronnen voor het gebruik van Wmo-voorzieningen en beide hebben beperkingen. Ten eerste is er de Gemeentelijke Monitor Sociaal Domein (GMSD), die niet landelijk dekkend is, en ten tweede de CAK-cijfers, die alleen voorzieningen met een inkomensafhankelijke bijdrage omvatten. Omdat bij vervoersdiensten geen inkomensafhankelijke bijdrage wordt geïnd, zijn de gebruikers ervan wel in de GMSD, maar niet in de CAK-cijfers opgenomen. Voor cijfers over de stapeling gaan we in deze rapportage uit van de CAK-cijfers, zodat 0,4 miljoen gebruikers van alleen vervoersdiensten buiten beschouwing blijven.
- 2 Ook de Raad voor Volksgezondheid en Samenleving vraagt in zijn zorgagenda om meer aandacht voor verschillen tussen mensen en de gevolgen die deze 'pluriformiteit' heeft voor de 'organisatie van zorg en hulp' (RVS 2017).

Literatuur

Beerepoot, R. en L. Heuzels (2018). *4-meting 'De decentralisaties in het sociaal domein'*. Enschede: I&O Research.
Bijl, Rob, Jeroen Boelhouwer en Annemarie Wennekers (2017). *De sociale staat van Nederland 2017*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.

- Boelhouwer, Jeroen (2018). *Kwaliteit van leven: leefsituatie en geluk*. In: Annemarie Wennekers, Jeroen Boelhouwer, Cretien van Campen en Rob Bijl (red.), *De sociale staat van Nederland 2018*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau. Geraadpleegd op 11 september 2018 <https://digitaal.scp.nl/ssn2018/kwaliteit-van-leven-leefsituatie-en-geluk/>.
- Dekker, Paul, Lia van der Ham en Annemarie Wennekers (2018). *Burgerperspectieven 2018/1*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau (COB 2018/1).
- Feijten, Peteke, Roelof Schellingerhout, Mirjam de Klerk, Anja Steenbekkers, Peggy Schyns, Frieke Vonk, Anna Maria Marangos, Alice de Boer en Liesbeth Heering (2017). *Zicht op de Wmo 2015: Ervaringen van melders, mantelzorgers en gespreksvoerders*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.
- Friele, R.D., M.R. Bruning, I.L.W. Bastiaanssen, R. de Boer, A.J.E.H. Bucx, J.F. de Groot, T. Pehlivan, L. Rutjes, F. Sondeijker, T.A. van Yperen en R. Hageraats (2018). *Eerste evaluatie Jeugdwet. Na de transitie nu de transformatie*. Den Haag: ZonMw.
- Kromhout, Mariska, Mirjam de Klerk en Nora Kornalijslijper (red.) (2018). *Veranderde zorg en ondersteuning voor mensen met een beperking. Landelijke evaluatie van de Hervorming Langdurige Zorg*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.
- Pommer, Evert en Jeroen Boelhouwer (red.) (2016). *Overall rapportage sociaal domein 2015. Rondom de transitie*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.
- Pommer, Evert en Jeroen Boelhouwer (red.) (2017). *Overall rapportage sociaal domein 2016. Burgers (de)centraal*. Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.
- rvs (2017). *De zorgagenda voor een gezonde samenleving*. Den Haag: Raad voor Volksgezondheid en Samenleving.
- Sadiraj, Klarita, Stella Hoff en Maroesjka Versantvoort (2018). *Van sociale werkvoorziening naar Participatiewet. Hoe is het de mensen op de Wsw-wachlijst vergaan?* Den Haag: Sociaal en Cultureel Planbureau.

Publicaties van het Sociaal en Cultureel Planbureau

SCP-publicaties

Onderstaande lijst bevat een selectie van publicaties van het Sociaal en Cultureel Planbureau. Deze publicaties zijn in gedrukte vorm verkrijgbaar bij de (internet)boekhandel en zijn als pdf gratis te downloaden via www.scp.nl. Een complete lijst is te vinden op www.scp.nl/publicaties.

SCP-publicaties 2018

- 2018-1 *Werken aan de start. Jonge vrouwen en mannen op de arbeidsmarkt* (2018). Ans Merens en Freek Bucx (red.). ISBN 978 90 377 0859 2
- 2018-2 *Lees:Tijd. Lezen in Nederland* (2018). Annemarie Wennekers, Frank Huysmans en Jos de Haan. ISBN 978 90 377 0858 5
- 2018-3 *De Wmo 2015 in praktijk. De lokale uitvoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning* (2018). Lia van der Ham, Maaïke den Draak, Wouter Mensink, Peggy Schyns en Esther van den Berg. M.m.v. Pepijn van Houwelingen en Isabella van de Velde. ISBN 978 90 377 0856 1
- 2018-4 *Jezelf zijn in het verpleeghuis* (2018). Lisette Kuiper, Debbie Verbeek-Oudijk en Cretien van Campen. ISBN 978 90 377 0855 4 (pdf)
- 2018-5 *Maatschappelijke ondersteuning: keuzes van cliënten en beleid van gemeenten* (2018) (handelseditie proefschrift). Anna Maria Marangos. ISBN 978 90 377 0846 2 (pdf)
- 2018-6 *Een lokaal sociaal contract. Voorwaarden voor een inclusieve samenleving* (2018). Kim Putters. ISBN 978 90 377 0861 5
- 2018-7 *The social state of the Netherlands 2017* (2018). Rob Bijl, Jeroen Boelhouwer en Annemarie Wennekers (red.). ISBN 978 90 377 0862 2 (pdf)
- 2018-8 *Net als thuis. Wooninitiatieven opgezet door ouders voor hun kinderen met een beperking* (2018). Inger Plaisier en Mirjam de Klerk. ISBN 978 90 377 0863 9
- 2018-9 *Bouwend aan een toekomst in Nederland. De leefsituatie van Poolse migranten die zich na 2004 in Nederland hebben ingeschreven* (2018). Mérove Gijsberts, Iris Andriessen, Han Nicolaas (CBS) en Willem Huijnk. ISBN 978 90 377 0864 6 (pdf)
- 2018-10 *Publieke voorkeuren. Een methodologische en inhoudelijke verkenning van voorkeuren voor publieke voorzieningen* (2018). Martin Olsthoorn en Ab van der Torre. ISBN 978 90 377 0867 7 (pdf)
- 2018-11 *De religieuze beleving van moslims in Nederland. Diversiteit en verandering in beeld* (2018). Willem Huijnk. ISBN 978 90 377 0868 4 (pdf)
- 2018-12 *Opvattingen over seksuele en genderdiversiteit in Nederland en Europa* (2018). Lisette Kuiper. ISBN 978 90 377 0866 0 (pdf)
- 2018-13 *Verhalen blijven vertellen en elkaar willen begrijpen* (2018). Kim Putters, Andries van den Broek, Ab van der Torre, Martin Olsthoorn, Esther van den Berg, Wouter Mensink, Lotte Vermeij, Marcel Coenders en Annemarie Wennekers. ISBN 978 90 377 0872 1
- 2018-14 *Syriërs in Nederland. Een studie over de eerste jaren van hun leven in Nederland* (2018). Jaco Dagevos, Willem Huijnk, Mieke Maliepaard (WODC) en Emily Miltenburg. ISBN 978 90 377 0869 1
- 2018-15 *Tijdelijk werk geven. Invloed van laagconjunctuur en langdurende ziektegevallen* (2018). Edith Josten en Jan Dirk Vlasblom. ISBN 978 90 377 0870 7 (pdf)

- 2018-16 *Kwetsbaar en eenzaam? Risico's en bescherming in de ouder wordende bevolking* (2018). Cretien van Campen, Frieke Vonk en Theo van Tilburg (VU AMSTERDAM). ISBN 978 90 377 0874 5
- 2018-17 *Veranderde zorg en ondersteuning voor mensen met een beperking. Landelijke evaluatie van de Hervorming Langdurige Zorg* (2018). Redactie: Mariska Kromhout, Nora Kornalijslijper en Mirjam de Klerk. ISBN 978 90 377 0875 2
- 2018-18 *An international comparison of care for people with intellectual disabilities. An exploration* (2018). Isolde Woittiez, Evelien Eggink, Lisa Putman en Michiel Ras. ISBN 978 90 377 0871 4 (pdf)
- 2018-19 *Van sociale werkvoorziening naar Participatiewet. Hoe is het de mensen op de Wsw-wachlijst vergaan?* (2018). Klarita Sadiraj, Stella Hoff en Maroesjka Versantvoort. ISBN 978 90 377 0880 6 (pdf)
- 2018-20 *Lastige kwesties. Acht focusgroepen over vertegenwoordiging en stemmen* (2018). Paul Dekker en Josje den Ridder. ISBN 978 90 377 0878 3 (pdf)
- 2018-21 *Kijk op kinderopvang. Hoe ouders denken over de betaalbaarheid, toegankelijkheid en kwaliteit van kinderopvang* (2018). Anne Roeters en Freek Bucx. ISBN 978 90 377 0876 9 (pdf)
- 2018-22 *Verdeeldheid en verbinding. Terugblik op de rol van de civil society bij de komst van vluchtelingen* (2018). Wouter Mensink. ISBN 978 90 377 0882 0 (pdf)
- 2018-23 *Als werk weinig opbrengt. Werkende armen in vijf Europese landen en twintig Nederlandse gemeenten* (2018). Cok Vrooman, Edtih Josten, Stella Hoff, Lisa Putman en Jean Marie Wildeboer Schut. ISBN 978 90 377 0881 3
- 2018-24 *Het culturele leven. Hoe 10 culturele domeinen bezien vanuit 14 kernthema's* (2018). Andries van den Broek en Yvette Gieles. ISBN 978 90 377 0890 5 (pdf)
- 2018-25 *De sociale staat van Nederland 2018. Hoofdlijnen* (2018). Annemarie Wennekers, Jeroen Boelhouwer, Cretien van Campen en Rob Bijl (red.). ISBN 978 90 377 0886 8
- 2018-26 *Eritrese statushouders in Nederland. Een kwalitatief onderzoek over de vlucht en hun leven in Nederland* (2018). Leen Sterckx, Merhawi Fessehazion, m.m.v. Bet-El Teklemariam. ISBN 978 90 377 0888 2
- 2018-27 *LHBT-monitor 2018. De leefsituatie van lesbische, homoseksuele, biseksuele en transgender personen in Nederland* (2018). Gabriël van Beusekom en Lisette Kuiper. ISBN 978 90 377 0891 2 (pdf)
- 2018-28 *Overall rapportage sociaal domein 2017. Wisselend bewolkt* (2018). Evert Pommer, Jeroen Boelhouwer, Evelien Eggink, Anna Maria Marangos en Ingrid Ooms. ISBN 978 90 377 0895 0
- 2018-29 *Samenvatting Overall rapportage sociaal domein 2017. Wisselend bewolkt* (2018). Evert Pommer, Jeroen Boelhouwer, Evelien Eggink, Anna Maria Marangos en Ingrid Ooms. ISBN 978 90 377 0896 7
- 2018-30 *De SCP-methode voor het meten van armoede. Herijking en revisie* (2018). Benedikt Goderis, Bart van Hulst, Jean Marie Wildeboer Schut en Michiel Ras. ISBN 978 90 377 0900 1 (pdf)

Digitale publicaties 2018

- Verhalen blijven vertellen en elkaar willen begrijpen* (infographic). Kim Putters, Andries van den Broek, Ab van der Torre, Martin Olsthoorn, Esther van den Berg, Wouter Mensink, Lotte Vermeij, Marcel Coenders en Annemarie Wennekers. ISBN 978 90 377 0873 8, publicatiedatum 4-5-2018
- Een (on)gezonde leefstijl* (card stack). Stéfanie André (RU), Gerbert Kraaykamp (RU), Roza Meuleman (RU). ISBN 978 90 377 0879 0, publicatiedatum 10-7-2018
- De sociale staat van Nederland 2018* (card stack). Annemarie Wennekers, Jeroen Boelhouwer, Cretien van Campen en Rob Bijl (red.). ISBN 978 90 377 0885 1, publicatiedatum 11-9-2018
- (Un)healthy lifestyles. Education as a dividing line* (card stack). Stéfanie André (RU), Gerbert Kraaykamp (RU), Roza Meuleman (RU). ISBN 978 90 377 0897 4, publicatiedatum 22-10-2018

Publiek voorzien. *Ontwikkelingen in de uitgaven en dienstverlening van 27 publieke voorzieningen* (digitaal gelaagd rapport). Evelien Eggink, Ingrid Ooms, Lisa Putman, Michiel Ras, Ab van der Torre en Sytske Wierda
ISBN 978 90 377 0892 9, publicatiedatum 6-11-2018

Armoede in kaart 2018 (cardstack). Hoff, S., B. Goderis, B. van Hulst en J.M. Wildeboer Schut.
ISBN 978 90 377 0902 5, publicatiedatum 23-11-2018

Overige publicaties 2018

Burgerperspectieven 2018 | 1 (2018). Paul Dekker, Lia van der Ham en Annemarie Wennekers.

ISBN 978 90 377 0865 3

Burgerperspectieven 2018 | 2 (2018). Josje den Ridder, Evelien Boonstoppel en Paul Dekker.

ISBN 978 90 377 0877 6

Burgerperspectieven 2018 | 3 (2018). Josje den Ridder, Paul Dekker, Evelien Boonstoppel. ISBN 978 90 377 0883 7

Verdringing op de arbeidsmarkt. Beschrijving en beleving. (2018). Wiljan van den Berge, Jan Dirk Vlasblom, Jos Ebregt, Lisa Putman, Jochem Zweerink en Marloes de Graaf-Zijl. ISBN 978 90 377 0887 5 (pdf)

SCP-publicaties 2017

- 2017-1 *Grenzen aan de eenheid. De beleving en waardering van diversiteit en inclusiviteit onder medewerkers van Defensie* (2017). Iris Andriessen, Wim Vanden Berghe en Leen Sterckx. M.m.v. Jantine van Lisdonk en Ans Merens. ISBN 978 90 377 0814 1
- 2017-2 *Wie maakt het verschil? Sociale ongelijkheid in condities en consequenties van informele hulp. Oratie.* (2017). Alice de Boer. ISBN 978 90 377 0752 6
- 2017-3 *Langer zelfstandig. Ouder worden met hulpbronnen, ondersteuning en zorg* (2017). Cretien van Campen en Jurjen Iedema (SCP), Marjolein Broese van Groenou (VU-LASA) en Dorly Deeg (VUMC-LASA).
ISBN 978 90 377 0817 2
- 2017-4 *Beleidssignalement Ervaringen van LHBT-personen met sport* (2017). Ine Pulles en Kirsten Visser.
ISBN 978 90 377 0820 2 (pdf)
- 2017-5 *Voorzieningen verdeeld. Profijt van de overheid* (2017). Martin Olsthoorn, Evert Pommer, Michiel Ras, Ab van der Torre en Jean Marie Wildeboer Schut. ISBN 978 90 377 0821 9
- 2017-6 *Van oost naar west. Poolse, Bulgaarse en Roemeense kinderen in Nederland: ouders over de leefsituatie van hun kinderen* (2017). Ria Vogels, Simone de Roos en Freek Bucx. ISBN 978 90 377 0819 6
- 2017-7 *First steps on the labour market* (2017). Ans Merens, Freek Bucx en Christoph Meng (ROA).
ISBN 978 90 377 0822 6
- 2017-8 *Zorg en ondersteuning in Nederland: kerncijfers 2015. Ontvangen hulp bij het huishouden, persoonlijke verzorging, verpleging en begeleiding* (2017). Debbie Verbeek-Oudijk, Lisa Putman en Mirjam de Klerk.
ISBN 978 90 377 0818 9 (pdf)
- 2017-9 *Kwesties voor het kiezen. Analyses van enkele maatschappelijke thema's voor de Tweede Kamerverkiezingen 2017* (2017). ISBN 978 90 377 0770 0 (pdf)
- 2017-10 *Achtervolgd door angst. Een kwantitatieve vergelijking van angst voor slachtofferschap met een algemeen gevoel van onveiligheid* (2017). Lonneke van Noije en Jurjen Iedema. ISBN 978 90 377 0825 7
- 2017-11 *Discriminatie herkennen, benoemen en melden (essay)* (2017). Iris Andriessen. ISBN 978 90 377 0826 4 (pdf)
- 2017-12 *Dorpsleven tussen stad en land. Slotpublicatie Sociale Staat van het Platteland* (2017). Anja Steenbekkers, Lotte Vermeij en Pepijn van Houwelingen. ISBN 978 90 377 0830 1 (pdf)

- 2017-13 *Leren van verschillen. Opleidingsverschillen in de vrouwenemancipatie* (2017). Anne Roeters. ISBN 978 90 377 0829 5 (pdf)
- 2017-14 *Transgender personen in Nederland* (2017). Lisette Kuyper, m.m.v. Wim Vanden Berghe. ISBN 978 90 377 0831 8 (pdf)
- 2017-15 *Gelijk verdeeld. Een verkenning van de taakverdeling bij LHb-stellen* (2017). Anne Roeters, Floor Veerman en Eva Jaspers. ISBN 978 90 377 0832 5 (pdf)
- 2017-16 *Nederlanders en nieuws. Gebruik van nieuwsmedia via oude en nieuwe kanalen* (2017). Annemarie Wennekers en Jos de Haan. ISBN 978 90 377 0833 2 (pdf)
- 2017-17 *Beroep op het mbo. Betrokkenen over de responsiviteit van het middelbaar beroepsonderwijs* (2017). Monique Turkenburg en Ria Vogels. M.m.v. Yvette Sol. ISBN 978 90 377 0836 3
- 2017-18 *Ouderen in verpleeghuizen en verzorgingshuizen. Landelijk overzicht van hun leefsituatie in 2015/'16* (2017). Debbie Verbeek-Oudijk en Cretien van Campen. ISBN 978 90 377 0838 7
- 2017-19 *Gelukkig in een verpleeghuis? Ervaren kwaliteit van leven en zorg van ouderen in verpleeghuizen en verzorgingshuizen* (2017). Cretien van Campen en Debbie Verbeek-Oudijk. ISBN 978 90 377 0837 0
- 2017-20 *Zicht op de Wmo 2015. Ervaringen van melders, mantelzorgers en gespreksvoerders* (2017). Peteke Feijten, Roelof Schellingerhout, Mirjam de Klerk, Anja Steenbekkers, Peggy Schyns, Frieke Vonk, Anna Maria Marangos, Alice de Boer en Liesbeth Heering. ISBN 978 90 377 0842 4
- 2017-21 *Gevlucht met weinig bagage. De leefsituatie van Somalische Nederlanders* (2017). Iris Andriessen, Mérove Gijsberts, Willem Huijnk en Han Nicolaas (CBS). ISBN 978 90 377 0839 4 (pdf)
- 2017-22 *Overall rapportage sociaal domein 2016. Burgers (de)centraal* (2017). Evert Pommer en Jeroen Boelhouwer (red.). ISBN 978 90 377 0843 1
- 2017-23 *Samenvatting Overall rapportage sociaal domein 2016. Burgers (de)centraal* (2017). Evert Pommer, Jeroen Boelhouwer (red.) ISBN 978 90 377 0844 8
- 2017-24 *Regionale verschillen in het sociaal domein: voorzieningengebruik nader verklaard* (2017). Ingrid Ooms, Klarita Sadiraj en Evert Pommer. ISBN 978 90 377 0852 3 (pdf)
- 2017-25 *De sociale staat van Nederland 2017* (2017). Rob Bijl, Jeroen Boelhouwer, Annemarie Wennekers (red.). ISBN 978 90 377 0847 9
- 2017-26 *Zorg en ondersteuning in Nederland: kerncijfers 2016* (2017). Lisa Putman, Debbie Verbeek-Oudijk en Mirjam de Klerk. ISBN 978 90 377 0850 9 (pdf)
- 2017-27 *Voor elkaar?* (2017). Mirjam de Klerk, Alice de Boer, Inger Plaisier, Peggy Schyns. ISBN 978 90 377 0849 3

Digitale publicaties 2017

- Zorg en ondersteuning in Nederland: kerncijfers 2015* (onepager). Debbie Verbeek-Oudijk, Lisa Putman en Mirjam de Klerk. ISBN 978 90 377 0824 0, publicatiedatum 23-1-2017
- Eerste treden op de arbeidsmarkt* (digitaal magazine). Ans Merens, Freek Bucx, m.m.v. Christoph Meng (ROA). ISBN 978 90 377 0823 3, publicatiedatum 31-1-2017
- Arbeidsmarkt in kaart. Werkgevers 2017* (card stack). Patricia van Echtelt en Marian de Voogd-Hamelink. ISBN 978 90 377 0840 0, publicatiedatum 24-10-2017
- Zorg en ondersteuning in Nederland: kerncijfers 2016* (onepager). Debbie Verbeek-Oudijk, Lisa Putman en Mirjam de Klerk. ISBN 978 90 377 0851 6, publicatiedatum 17-11-2017
- De sociale staat van Nederland 2017* (infographic). Rob Bijl, Jeroen Boelhouwer, Annemarie Wennekers (red.). ISBN 978 90 377 0853 0, publicatiedatum 12-12-2017
- Een week in kaart – editie 1* (card stack). Anne Roeters. ISBN 978 90 377 0857 8, publicatiedatum 21-12-2017

Overige publicaties 2017

Burgerperspectieven 2017 | 1 (2017). Paul Dekker, Josje den Ridder en Pepijn van Houwelingen.

ISBN 978 90 377 0827 1

Burgerperspectieven 2017 | 2 (2017). Josje den Ridder, Iris Andriessen en Paul Dekker. ISBN 978 90 377 0834 9

Oud worden in Nederland (2017). Redactie: Lotte Vermeij (SCP) en Radboud Engbersen (PLATFORM31).

ISBN 978 90 377 0835 6

Burgerperspectieven 2017 | 3 (2017). Josje den Ridder, Paul Dekker en Pepijn van Houwelingen.

ISBN 978 90 377 0841 7

Burgerperspectieven 2017 | 4 (2017). Paul Dekker en Pepijn van Houwelingen. ISBN 978 90 377 0854 7

Werkprogramma

Het Sociaal en Cultureel Planbureau stelt jaarlijks zijn Werkprogramma vast. De tekst van het lopende programma is te vinden op de website van het SCP: www.scp.nl.